

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16C/360/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315210700
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Jančovičová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1315210700.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ľudmilou Jančovičovou, v spore žalobkyne: Ing. L. I., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom I. chodník XX, V., právne zastúpená: Sympatia Legal, s.r.o., IČO: 47 256 834, so sídlom Vajnorská 100/B, Bratislava, proti žalovaným: 1. C. C. I., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom I. chodník XX, V., právne zastúpený: JUDr. Jana Ďurišová, advokátka, so sídlom Vajnorská 100/B, Bratislava, 2/ Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930, so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, 3/ Senec Real, s.r.o., IČO: 35 893 494, so sídlom Okružná 3239, Modra, o určenie neplatnosti právnych úkonov, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovanému v 1. rade sa **p r i z n á v a** proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovanému v 2. rade sa **p r i z n á v a** proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

IV. Žalovanému v 3. rade sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou označenou ako „žaloba o určenie neplatnosti právnych úkonov“ doručenu súdu dňa 02.09.2014 proti žalovaným v 1., 2. a 3. rade domáhala, aby súd určil, že
I. uzatvorenie zmluvy o použití zmenky zo dňa 03.09.2012 medzi žalovaným v 2. rade ako veriteľom a žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a žalovaným v 1. rade ako avalistom je zo strany žalovaného v 1. rade neplatné a žalovaný v 1. rade nemá z uvedenej zmluvy o použití zmenky žiadne práva ani povinnosti,
II. ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 1. rade v bode 1.9 zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 medzi žalovaným v 2. rade ako veriteľom a žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a žalovaným v 1. rade ako avalistom je neplatné,
III. ručiteľské vyhlásenie/aval žalovaného v 1. rade na bianko zmenke vystavenej dňa 03.09.2012 v Bratislave žalovaným v 3. rade ako výstavcom, a na ktorej je uvedený ako zmenkový veriteľ žalovaný v 2. rade, je neplatné,
IV. žalovaný v 1. rade, žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 24.02.1979 uzatvorili žalobkyňa a žalovaný v 1. rade manželstvo. Medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade existuje bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len "BSM"), ktoré nebolo do dňa podania žaloby zúžené ani zrušené. Dňa 16.07.2008 uzatvoril žalovaný v 2. rade ako veriteľ so žalovaným v 3. rade ako dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere číslo 3468/2008 v znení jej dodatkov č. 1-7 (ďalej aj ako "zmluva o splátkovom úvere"). Na základe zmluvy

o splátkovom úvere žalovaný v 2. rade poskytol žalovanému v 3. rade úver. Žalovaný v 1. rade je okrem iného konateľom žalovaného v 3. rade. Dňa 03.09.2012 uzatvoril žalovaný v 2. rade ako veriteľ so žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a žalovaným v 1. rade ako avalistom zmluvu o použití zmenky (ďalej aj ako "zmluva o použití zmenky"). V zmysle bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky (ďalej aj ako "ručiteľské vyhlásenie") sa žalovaný v 1. rade v súlade s ustanovením § 303 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka zaviazal zaplatiť žalovanému v 2. rade ako veriteľovi za žalovaného v 3. rade ako dlžníka celkovú pohľadávku žalovaného v 2. rade ako veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere (ďalej aj ako "zabezpečená pohľadávka") v prípade, ak ju nezaplatí žalovaný v 3. rade ako dlžník riadne a včas. Ustanovenie bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky zároveň ustanovuje, že ručiteľské vyhlásenie zanikne najneskôr do 31.10.2012, ak dovtedy platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXXXXX v Kyjevskej oblasti rajon X., ktoré bude zabezpečovať zabezpečenú pohľadávku žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva (ďalej aj ako "záložné právo H."). V zmysle bodu 3.2 zmluvy o použití zmenky, právo žalovaného v 2. rade ako veriteľa vyplniť bianko zmenku malo zaniknúť aj v prípade, ak do 31.10.2012 platne vznikne záložné právo H.. K vzniku záložného práva H. nedošlo. Podľa ustanovenia bodu 1.5 zmluvy o použití zmenky, žalovaný v 3. rade ako dlžník pri jej uzatvorení odovzdal žalovanému v 2. rade ako veriteľovi vlastnú bianko zmenku výstavcu v 3. rade avalovanú žalovaným v 1. rade. Dňa 28.03.2013 nastal deň konečnej splatnosti úveru vrátane jej príslušenstva. O uzatvorení zmluvy o použití zmenky, ručiteľskom vyhlásení ani o existencii zmenky, resp. avalu zmenky žalobkyňa ako manželka žalovaného v 1. rade nemala vedomosť. Dňa 26.06.2014 bola žalovanému v 1. rade doručená žaloba žalovaného v 2. rade o zaplatenie sumy vo výške 3.818.770,14 eur s príslušenstvom spolu s výzvou na doručenie žalobnej odpovede. Uviedla, že toto konanie je vedené pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie pod č.k. II/2014-7078. Niekedy po tomto čase sa žalobkyňa po prvýkrát dozvedela o uzatvorení zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia, o existencii zmenky a avalu zmenky, teda aj o osobnom ručení žalovaného v 1. rade v tejto transakcii. Žalobkyňa sa dňa 10.07.2014 v zmysle ustanovenia § 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka dovolala voči žalovanému v 1., 2. a 3. rade neplatnosti nasledujúcich právnych úkonov vykonaných žalovaným v 1. rade: 1. uzatvorenia zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 zo strany žalovaného v 1. rade, 2. ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade podľa bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky, 3. ručiteľského vyhlásenia / avalu žalovaného v 1. rade na zmenke (ďalej všetky tri právne úkony aj ako "právne úkony"). Žalobkyňa sa dovolala neplatnosti právnych úkonov z toho dôvodu, že nemala o nich vedomosť, nesúhlasila s nimi a právne úkony boli uzatvorené bez jej súhlasu, hoci sa takýto súhlas v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje. Žalobkyňa poukázala na neplatnosť podľa § 40a a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle ustálenej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 03.08.2010 sp. zn. 5Cdo/211/2009) právny úkon, ktorý má vadu majúcu za následok jeho tzv. relatívnu neplatnosť v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka, sa považuje za platný (so všetkými právnymi dôsledkami z neho vyplývajúcimi), pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovolá. Ak sa oprávnená osoba relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovolá, je právny úkon neplatný od svojho začiatku (ex tunc). To platí i tam, kde na základe tohto relatívne neplatného právneho úkonu vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností vecné právo. Relatívnej neplatnosti sa treba dovolať. Pri dovolaní sa neplatnosti ide o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu, resp. všetkým účastníkom právneho úkonu, ak ten, kto sa dovoláva relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nie je účastníkom tohto právneho úkonu. Dôjdením dovolania sa neplatnosti ostatným účastníkom právneho úkonu sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú svojimi účinkami možno prirovnáť k absolútnej neplatnosti. Zákon pre to, aby nastali účinky tzv. relatívnej neplatnosti právneho úkonu neustanovuje žiadnu formu dovolania sa tejto neplatnosti. Možno tak urobiť i žalobou (vzájomnou žalobou) podanou na súde alebo námietkou v rámci obrany proti uplatnenému právu (nároku) v konaní pred súdom. Otázkou relatívnej neplatnosti je možné v občianskom súdnom konaní vždy riešiť ako otázku predbežnú. Bez dovolania sa relatívnej neplatnosti je právny úkon platný a súd či iný orgán právnej ochrany bez tohto jednostranného právneho úkonu nemôže z úradnej povinnosti prihliadnuť na relatívnu neplatnosť. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že keďže sa preukázateľne dovolala neplatnosti právnych úkonov voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade, má za to, že všetky právne úkony sú neplatné pre porušenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže k týmto právnym úkonom nedala súhlas a nevedela o nich a ich neplatnosti sa riadne dovolala voči ostatným účastníkom týchto právnych úkonov. Ústavný súd SR zaujal k tejto problematike neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a Občianskeho zákonníka stanovisko vo svojom rozhodnutí - Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 08.12.2010. Ústavný súd SR riešil analogickú situáciu, keď manžel

žalobkyne pristúpil k dlhu spoločnosti, ktorej bol zároveň konateľom (pričom pristúpenie k dlhu z hľadiska následkov žalobkyňa považuje za porovnateľné s následkami prevzatia ručiteľského záväzku, keďže obe v konečnom dôsledku spôsobujú, že veriteľ sa môže uspokojiť z majetku ručiteľa, resp. z BSM manželov). Podľa Ústavného súdu SR Občiansky zákonník v § 145 ods. 1 ustanovuje, že bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. Ústavný súd SR uvádza, že právnym úkonom vykonaným jedným z manželov (ktorý zaväzuje len tohto manžela) môže byť dôsledkom tohto právneho úkonu právny stav, že v prípade nesplnenia tohto záväzku manželom sa veriteľ môže domáhať v exekučnom konaní uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM, teda napr. predajom spoločných vecí - hnutelných či nehnuteľných tvoriacich masu BSM (§ 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z tohto pohľadu sa nesporne javí, že účinky tohto právneho úkonu (pristúpenie k záväzku, pričom podľa názoru žalobkyne má prevzatie ručenia obdobné dôsledky) sa môžu prejavíť aj vo sfére spoločných vecí tak, ako to má na mysli práve § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že samotný právny úkon zaväzuje len jedného z manželov. Preto podľa Ústavného súdu SR pri interpretácii obsahu normatívneho textu „v्यavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ pritom všeobecné súdy nemôžu vychádzať len z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam, ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Ústavný súd SR vyslovene uvádza, že „podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Podľa názoru žalobkyne je z vyššie uvedeného zrejmé, že prevzatie ručenia jedným z manželov má nepriame účinky a dôsledky na spoločné BSM (vo sfére spoločných vecí) žalobkyne a žalovaného v 1. rade, pretože uplatnený nárok sa v prípade úspechu žalovaného v 2. rade vo vyššie uvedenom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej Asociácie bude uspokojovať z BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade a z tohto dôvodu je potrebné jednoznačne aplikovať ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. To znamená, že na podpis zmluvy a prevzatie ručiteľského záväzku ako aj avalovanie zmenky potreboval žalovaný v 1. rade súhlas žalobkyne. Keďže tento súhlas žalobkyne nebol daný a žalobkyňa sa dovolala neplatnosti zmluvy a prevzatia ručenia žalovaným v 1. rade ako aj avalu zmenky, sú zmluva aj prevzaté ručenie žalovaným v 1. rade ako aj aval zmenky v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné. Žalobkyňa ďalej v žalobe uviedla, že má za to, že zmluva, ručiteľský záväzok ako aj aval zmenky sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Podľa vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR k tejto problematike „Ústavný súd Slovenskej republiky považuje za samozrejmé a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieťa.“ Žalobkyňa uviedla, že sa domnieva, že zmluva o použití zmenky je absolútne nevyvážená, keď žalovaný v 1. rade bez akejkoľvek protihodnoty prevzal neobyčajne veľké riziko, čo v konečnom dôsledku vzhľadom na extrémne vysokú sumu ručenia, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje celoživotné príjmy bežného človeka, môže viesť k absolútnej likvidácii jeho osobného vlastníctva ako aj spoločného BSM, ktoré majú žalobkyňa a žalovaný v 1. rade. Žalovaný v 1. rade sa zriekol všetkých ochranných ustanovení obsiahnutých v Občianskom zákonníku a zaručil sa za riziko z podnikania spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej spoločníkom je iný subjekt. Z vyššie uvedených dôvodov a okolností je zrejmé, že záväzok fyzickej osoby uhradiť miliónové záväzky spoločnosti, ktorej žalovaný v 1. rade nie je spoločníkom, bez akéhokoľvek protiplnenia za prevzatie takéhoto rizika, je v danom prípade a za daných okolností očividne v rozpore s dobrými mravmi. Aj Ústavný súd SR vo svojom vyššie citovanom rozhodnutí uvádza, že v takejto situácii je potrebné posúdiť právny úkon cez prizmu dobrých mravov, pretože aj v tomto kontexte sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ústavný súd SR uvádza, že nemožno totiž v danom prípade nezohľadniť ani tú skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť nie vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky (§ 106 Obchodného zákonníka) a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Kým spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom, spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Podnikateľské riziko spojené s prípadnou platobnou neschopnosťou teda zaťažuje

v zásade spoločnosť a ručenie spoločníka je zákonom limitované (v prípade manžela sťažovateľky išlo o sumu 140.000 Sk). Za týchto okolností sa javí aj ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela (manželky) dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti (v sume 1.115.735,40 Sk s príslušenstvom), a teda sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Žalobkyňa poukázala na to, že v tomto prípade ešte potvrdzuje záver o rozpore s dobrými mravmi skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nebol ani spoločníkom žalovaného v 3. rade a teda v jeho prípade neprichádzalo do úvahy ani žiadne zákonné ručenie za záväzky žalovaného v 3. rade a žalovaný v 1. rade teda nemal ani sprostredkovane akúkoľvek výhodu za poskytnutie ručenia. Navyše je potrebné zohľadniť aj fakt, že žalovaný v 1. rade bol žalovaným v 2. rade uvedený do omylu tým, že súhlasil s ručením za podmienky, že bude zriadené záložné právo Ukrajina (ktoré spôsobí zánik ručenia) a ktorého zriadenie bolo ale konaním žalovaného v 2. rade úmyselne zmarené. Z uvedených dôvodov sú právne úkony žalovaného v 1. rade v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Ďalej poukázala na ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka. Ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 1. rade malo zaniknúť najneskôr do 31.10.2012 s tým, že dovtedy malo vzniknúť záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXXXXX v Kyjevskej oblasti rajon X., ktoré malo zabezpečovať zabezpečovanú pohľadávku žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva. K vzniku záložného práva H. nedošlo z dôvodov spočívajúcich na strane žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade napriek dohode vedome neurobil všetky potrebné a dohodnuté kroky a neposkytol súčinnosť nevyhnutnú pre vznik záložného práva H. a teda znemožnil zánik ručenia žalovaného v 1. rade v zmysle čl. I/1.9. zmluvy o použití zmenky. Pri uzatváraní zmluvy o použití zmenky bol žalovaný v 1. rade zo strany žalovaného v 2. rade uvedený do omylu. Keby žalovaný v 1. rade vedel vopred vedel, že žalovaný v 2. rade zmarí vznik záložného práva H. a teda súčasne znemožní zánik práva vyplniť bianko zmenku a zánik ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade, nikdy by žalovaný v 1. rade nesúhlasil s osobným ručením, nikdy by nepodpísal zmluvu o použití zmenky a zmenku a zmenku by žalovaný v 1. rade nikdy neavaloval, o čom žalovaný v 2. rade veľmi dobre vedel. Od začiatku predzmluvných vzťahov žalovaného v 2. rade so žalovaným v 3. rade ako aj so žalovaným v 1. rade boli vedené všetky relevantné rokovania v tom duchu, že účelom a spoločným cieľom je vznik záložného práva H. a zánik práva vyplniť bianko zmenku a zánik ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade. Tieto boli zamýšľané len ako dočasný prostriedok posilnenia vymáhateľnosti pohľadávky žalovaného v 2. rade. Zmluva o použití zmenky, ručiteľské vyhlásenie ako aj avalovanie zmenky sú v zmysle ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalovanému v 1. rade neplatné. Naliehavý právny záujem je daný hrozbou exekučného konania voči žalovanému v 1. rade, pričom pohľadávka môže byť uspokojená z BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Bez takého určenia je právne postavenie žalobkyne neisté.

3. Žalobkyňa v žalobe označila ako dôkaz: výsluch žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Žiadala, aby žalovaný v 2. rade predložil ako listinný dôkaz: zmluvu o splátkovom úvere číslo 3468/2008 v znení jej dodatkov č. 1-7 a tiež zmenku výstavcu žalovaného v 3. rade avalovanú žalovaným v 1. rade, vystavenú dňa 03.09.2012 v Bratislave, zmenkový veriteľ žalovaný v 2. rade. K žalobe pripojila nasledovné listinné dôkazy: internetový výpis z obchodného registra Slovenskej republiky obchodnej spoločnosti F. E., s.r.o., IČO: 35 893 494; tri listy zo dňa 09.07.2014 adresované žalobkyňou žalovanému v 1., 2. a 3. rade označené ako „neplatnosť zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 medzi Tatra banka, a.s. ako veriteľom a Senec Real, s.r.o. ako dlžníkom a avalistom C.. C. I., neplatnosť ručiteľského vyhlásenia v tejto zmluve a neplatnosť bianko zmenky výstavcu Senec Real, s.r.o. avalovanej C.. C. I., vystavenej dňa XX.XX.XXXX v V., zmenkový veriteľ Tatra banka, a.s.“; výzvu číslo II/2014-7078 zo dňa 24.06.2014 označenú ako „výzva na doručenie žalobnej odpovede vo veci Tatra banka, a.s. c/a I. C., C.. nar. XXXX o zaplatenie 3.818.770,14 eur (115.044.269,24 Sk) s príslušenstvom“ adresovaný žalovanému v 1. rade zo strany Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie; vyčíslenie pohľadávky Tatra banky, a.s. ku dňu 12.06.2014; žalobu o zaplatenie 3.818.770,14 eur s príslušenstvom zo dňa 12.06.2014 podanú na Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie a nečitateľnú zmluvu o použití zmenky zo dňa 03.09.2012. V priebehu konania žalobkyňa ako listinný dôkaz predložila: kópiu sobášneho listu zo dňa 19.06.1979, a čitateľnú zmluvu o použití zmenky zo dňa 03.09.2012.

4. Dňa 10.11.2014 sa písomne k žalobe vyjadril žalovaný v 2. rade. Vo vyjadrení k žalobe uviedol, že sa domnieva, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem, ktorý je podľa neho daný výlučne hrozbou exekučného konania voči žalovanému v 1. rade, pričom pohľadávka podľa žalobkyne

môže byť uspokojená z bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) žalobne a žalovaného v 1. rade a bez takého určenia je právne postavenie žalobkyne neisté. Exekučné konanie, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva nie je možné v súčasnosti viesť, nakoľko žalovaný v 2. rade nedisponuje žiadnym exekučným titulom, ktorý by ho na takéto exekučné konanie oprávňoval. Žalobkyňa nijako ani nepoukázala a už vonkoncom nepreukázala, že by žalovaný v 2. rade takýmto exekučným titulom disponoval. Žalovaný v 2. rade uviedol, že tvrdí, že takýto exekučný titul nemá k dispozícii a teda nie je splnená základná skutočnosť (hrozba exekučného konania) voči žalovanému v 1. rade zo strany žalovaného v 2. rade), ktorou odôvodňuje existenciu naliehavého právneho záujmu na podanie uvedenej žaloby. Samotný žalobkyňa uviedla, že si je vedomá konania vedeného pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie č.k. II/2014-7078. V danom konaní žalovaný v 1. rade uvádza v podstate rovnaké dôvody a argumentáciu ako v žalobe podanej žalobkyňou. Zároveň môže žalobkyňa do tohto konania vstúpiť sama ako vedľajší účastník konania a domáhať sa ochrany svojich práv. V zmysle ustálenej judikatúry určovacia žaloba podľa § 80 písm. c) OSP prichádza do úvahy vtedy, keď jej prostredníctvom možno eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu, pričom k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť iným spôsobom. V uvedenom prípade sa s uvedenou otázkou platnosti úkonov žalovaného v 1. rade bude vysporiadať Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu tam, kde by neslúžila potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov (40/1996 ZSP). Na rozdiel od žalobkyne žalovaný v 2. rade je toho názoru, že zmluva o použití zmenky zo dňa 03.09.2012 medzi žalovaným v 2. rade ako veriteľom, žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a žalovaným v 1. rade ako avalistom je platná, ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 1. rade v bode 1.9 zmluvy o použití zmenky (ručiteľské vyhlásenie) je platné, vyhlásenie žalovaného v 1. rade na bianko zmenke vystavenej dňa 03.09.2012 v Bratislave žalovaným v 3. rade ako výstavcom, na ktorej je uvedený ako zmenkový ručiteľ žalovaný, je platné (spolu ďalej len „právne úkony“). Žalobkyňa v žalobe odvodzuje ňou tvrdenú neplatnosť právnych úkonov z a) dovolania sa neplatnosti právnych úkonov v nadväznosti na neudelenie súhlasu žalobkyne s právnymi úkonmi, b) absolútnej neplatnosti právnych úkonov podľa § 39 Občianskeho zákonníka (OZ) ako úkony v rozpore s dobrými mravmi, c) neplatnosti podľa § 49a OZ v dôsledku uvedenia žalovaného v 1. rade do omylu. Podľa konštantnej judikatúry podpisom ručiteľského záväzku jedným z manželov vzniká tento záväzok iba jednému z manželov. V prípade, že dlžník pohľadávku neuspokojí, môže sa veriteľ domáhať jej splnenia len voči tomuto manželovi, nie však voči ručiteľovej manželke. Prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov. Týmto úkonom sa nezakladajú druhému manželovi žiadne práva ani povinnosti. Žalovaný v 2. rade poukázal na ustanovenia § 145 ods. 1, 2 a § 147 ods. 1 OZ. Citované ustanovenia § 145 OZ upravujú vzájomné vzťahy manželov a tretích osôb s ohľadom na dispozičné úkony bezpodielových spoluvlastníkov, t.j. na právne úkony, ktorými manželia disponujú so spoločnými vecami ako predmetom BSM. Základnou podmienkou aplikácie ustanovenia § 145 ods. 1, 2 OZ na konkrétny prípad, je však existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí. Za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom BSM alebo k výkonu jeho správy. Týmto predmetom podľa platnej právnej úpravy (§ 143 OZ) môže byť len to, čo môže byť predmetom vlastníctva, teda iba veci v právnom zmysle. Za predmet vlastníctva a teda ani BSM sa preto nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku BSM sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov (dopadajúce len na vzťah medzi manželmi a nie aj na ich vzťah k tretím osobám) podľa zásad platných pre vyporiadanie BSM v širšom zmysle. Podľa súdnej praxe za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí nepovažujú napr. zmluva o pôžičke uzavretá len jedným z manželov (rozsudok NS I. sp. zn. 3Cz 57/73), ručiteľský záväzok jedného z manželov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SSR 1 Cz 43/73, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3 Obo 44/97, uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.08.2005 sp. zn. 29Odo 398/2005) alebo zmluva o výpožičke uzavretá len jedným z manželov (R 71/1994). Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, však podľa názoru žalovaného v 2. rade treba zobrať do úvahy skutočnosť (čo aj samotný Ústavný súd SR v uvedenom náleze uvádza), že ústavnému súdu neprislúcha autoritatívne rozhodnúť o tom, či konkrétny právny úkon podlieha režimu podľa § 145 ods. 1 OZ, a ak áno, či ide o bežnú alebo ostatnú vec, a teda či v prípade absencie súhlasu druhého manžela ide o právny úkon platný, relatívne neplatný. Ústavný súd SR v danej veci preskúmaval len konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, a to v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti uvedeného prípadu. Žalovaný v 2. rade sa navyše domnieva, že uvedený Nález 26/2010 nie je možné v plnom rozsahu aplikovať na skutkový stav, z ktorého vyplýva žaloba. Nález

26/2010 sa týkal situácie, kedy sa jeden z manželov bez súhlasu druhého manžela stal (i) spoludžníkom obchodnej spoločnosti v ktorej bol spoločníkom, pričom (ii) predpokladaným cieľom tohto konania bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM a (iii) dlžník ani žiaden z manželov nebol schopný tento záväzok splniť, nemal vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. V prípade žaloby však žalovaný v 1. rade dobrovoľne uzavrel so žalovaným v 2. a 3. rade zmluvu, avalov bianko zmenku a poskytol žalovanému v 2. rade ručiteľské vyhlásenie v zmysle § 303 Obchodného zákonníka za riadne splnenie záväzkov žalovaného v 3. rade, pričom žalovaný v 1. rade nebol spoločníkom žalovaného v 3. rade. Tento fakt je dôležitý aj s ohľadom na skutočnosť, že v Náleze 26/2010 Ústavný súd SR zohľadnil skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť účasťou na podnikaní spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky (§ 106 OBZ) a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Kým spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom, spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. V danom prípade sa teda uvedené závery nedajú aplikovať, nakoľko žalovaný v 1. rade nebol spoločníkom žalovaného v 3. rade. Zároveň v danom čase žalovaný v 3. rade mal majetok postihnuteľný exekúciou (napr. nehnuteľnosti v k.ú. F. v tom čase zapísané na LV č. XXXX, LV č. XXXX a LV č. XXXX s rozlohou cca. 170.000 m²). Zároveň je potrebné vziať do úvahy, že žalovaný v 2. rade poskytol žalovanému v 3. rade úver vo výške 220.000.000 Sk, takže žalovaný v 3. rade musel mať majetok v adekvátnej hodnote postihnuteľný exekúciou). Takisto žalovaný v 1. rade mal majetok vo výlučnom vlastníctve, a to či už nehnuteľnosti (napr. nehnuteľnosti v k.ú. U. I., na LV č. XXX) alebo obchodné podiely v obchodných spoločnostiach (napr. TITOL, s.r.o., TITOL SPORT, s.r.o.). Podľa znaleckého posudku č. 97/2013 vypracovaného Ing. R. C. B., znalkyňou v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad nehnuteľností ku dňu 19.11.2013 bola hodnota len určitých nehnuteľností vo vlastníctve spoločnosti TITOL, s.r.o. (ktorej jediným spoločníkom je žalovaný v 1. rade) suma vo výške 1.500.000 eur. Navyše je podľa žalovaného v 2. rade potrebné zohľadniť pri otázke platnosti právnych úkonov aj skutočnosť, že potenciálny nepriaznivý dopad pre toho manžela, voči ktorému veriteľ nemá pohľadávku, je dôsledkom existencie BSM, za predpokladu, že uvedené majetkové spoločenstvo trvá. Tento nepriaznivý dopad je možné však eliminovať zánikom BSM a jeho následným vyporiadaním. Účinky ručiteľského vyhlásenia, resp. avalu jedného z manželov sa tak nemusia prejavovať vo sfére majetku patriaceho do BSM. Záväzok žalovaného v 1. rade z právnych úkonov tak nepovedie k likvidácii spoločného majetku a nevylúči právo žalobkyne mať prospech zo svojho spoluvlastníctva. Žalovaný v 2. rade sa tak bude môcť uspokojiť len z podielu žalovaného v 1. rade. Právo žalobkyne nemožno považovať za absolútne a stojace nad právom žalovaného v 2. rade na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Bolo by v rozpore s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ľudských právach, garantujúcimi ochranu majetku tak fyzickej ako aj právnickej osoby, ak by tretia osoba, v danom prípade žalobkyňa, určením neplatnosti ručiteľského vyhlásenia zasiahla do práva veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky z tej časti spoločného majetku, ktorý pripadá žalovanému v 1. rade. Takáto extrémne široká ochrana spoločného majetku žalovaného v 1. rade a žalobkyne nezodpovedá ani účelu ochrany manžela, ktorý prevzal záväzok. Ustanovenie § 145 OZ chráni druhého manžela ako slabšiu stranu, ktorá bez svojho pričinenia má stratiť svoj podiel na spoločnom majetku. Nechráni však druhého manžela, ktorý záväzok prevzal. Vyporiadaním BSM žalobkyňa docieli ochranu svojho podielu na spoločnom majetku so žalovaným v 1. rade a zároveň sa zabezpečí aj spravodlivá rovnováha pri kolízii práv, a to (i) práva žalobkyne ako subjektu, ktorý neprevzal záväzok voči veriteľovi, ktorý by sa mohol v exekučnom konaní domáhať uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM a (ii) práva veriteľa na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej právnymi úkonmi. Na základe vyššie uvedeného je žalovaný v 2. rade názoru, že dôvody neplatnosti spočívajúce v neudelení súhlasu žalobkyne s právnymi úkonmi a tiež rozporu s dobrými mravmi nie sú relevantné. K tvrdeniu žalobkyne ohľadne toho, že žalovaný v 2. rade znemožnil vznik záložného práva v prospech žalovaného v 2. rade k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 172363 v M. oblasti rajon X., žalovaný v 2. rade uviedol, že žalobkyne tvrdenia nie sú pravdivé a žalovaný v 2. rade nebol ten, kto znemožnil vznik takéhoto záložného práva a takisto nie je pravdivé tvrdenie, že by žalovaný v 2. rade uviedol žalovaného v 1. rade do omylu pri uzatváraní právnych úkonov. Žalobkyňa takéto svoje nepravdivé tvrdenie ani nijakým spôsobom nedoložila. Neplatnosť právnych úkonov teda ani z tohto dôvodu neprichádza do úvahy. Na základe vyššie uvedeného je žalovaný v 2. rade názoru, že dôvody neplatnosti podľa § 49a OZ nie sú relevantné. Na základe uvedených skutočností žalovaný v 2. rade navrhol, aby súd žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania. K vyjadreniu žalovaný v 2. rade pripojil text rozhodnutia zo systému ASP1 sp. zn. 1Cz/43/73 (JUD1494SK); internetový výpis z listu vlastníctva číslo XXX pre k.ú. U. I.; internetový výpis z obchodného registra Slovenskej republiky spoločnosti TITOL,

s.r.o.; internetový výpis z obchodného registra Slovenskej republiky spoločnosti TITOL - SPORT, s.r.o.; internetový výpis z listu vlastníctva číslo XXXX pre k.ú. F.; internetový výpis z listu vlastníctva číslo XXXX pre k.ú. F.; internetový výpis z listu vlastníctva číslo XXXX pre k.ú. F.; kópiu znaleckého posudku číslo 97/2013 znalkyne v odbore stavebníctvo Ing. arch. C. B..

5. Spor bol pôvodne vedený pod sp. zn. 16C/70/2014 a na základe postúpenia zo dňa 03.02.2015 bol postúpený na Okresný súd Bratislava V. Keďže Okresný súd Bratislava V s postúpením nesúhlasil, vec bola predložená Krajskému súdu v Bratislave, ktorý uznesením č.k. 9NcC 17/2015-62 zo dňa 14.04.2015 právoplatným 13.08.2015 rozhodol tak, že na prejednanie a rozhodnutie veci je miestne príslušný Okresný súd Bratislava III. V dôvodoch rozhodnutia uviedol najmä to, že nebol daný dôvod na postúpenie predmetnej právnej veci a pre úplnosť poukázal na to, že v prejednávanej veci nejde o spor týkajúci sa zmienek, šekov alebo iných cenných papierov, ale predmetom konania vo veci samej totiž bude posúdenie platnosti právnych úkonov - zmluvy o použití zmenky, ručiteľského vyhlásenia a avalovania zmenky, bližšie špecifikovaných v žalobe. Predmetom sporu nie je samotná zmenka, ktorá nie je spochybňovaná. Na základe uvedeného vec bola vrátená tunajšiemu súdu a ďalej vedená pod sp. zn. 16C/360/2015.

6. V súvislosti s týmto sporom súd poukazuje na to, že konanie sa začalo ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len "OSP"), ktorý bol dňa 01.07.2016 zrušený a účinnosť nadobudol zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj "CSP"), podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP), avšak podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Dňa 23.10.2017 žalobkyňa podala návrh na spojenie vecí, a to tejto sporovej veci a veci vednej na tunajšom súde pod sp. zn. 19C/39/2016. Uznesením č.k. 16C/360/2015-148 súd zamietol návrh žalobkyne na spojenie konania v spore vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16C/360/2015 a konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19C/39/2016 na spoločné konanie.

8. Dňa 23.10.2017 sa žalobkyňa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného v 2. rade, v ktorom uviedla najmä nasledovné. Poukázala na to, že aj keď žalovaný v 2. rade v súčasnosti nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, žalovaný v 2. rade si tento môže ale zaobstarat'. Žalobkyňa s poukazom na uznesenie NS SR z 08.11.2011 sp. zn. 1Sžr/38/2011 uviedla, že postupovala v súlade so zásadou „práva patria len bdelym - pozorným, ostrážitým, opatreným, starostlivým“ („vigilantibus iura scripta sunt“), teda tým, ktorý sa aktívne zaujíma o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné satisfakčné a podobne. V tejto súvislosti uviedla, že namietala neplatnosť právnych úkonov bezodkladne po tom, čo sa dozvedela o tom, že tieto boli uskutočnené. Skutočnosť, že podala žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov ešte predtým, než si žalovaný v 2. rade na základe týchto úkonov zaobstaral vykonateľný exekučný titul, teda nemôže byť na škodu žalobkyne, nakoľko žalobkyňa len postupuje starostlivo a opatrne, aktívne sa zaujíma o ochranu svojich práv, prihliadnuc na plynutie času, resp. prípadnú hrozbu premlčania. Hrozba exekučného konania v budúcnosti stále pretrváva, aj napriek skutočnosti, že žalovaný v 2. rade tvrdí, že v súčasnosti nedisponuje exekučným titulom, nakoľko si ho môže v budúcnosti kedykoľvek zaobstarat', na čom aj aktívne pracuje (konanie vedené pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie č. II/2014-7078 o zaplatenie 3.818.770,14 eur s príslušenstvom). Keďže žalobkyňa nemala vedomosť o uzatvorení predmetných právnych úkonov, vychádzala zo znenia listín, ktoré sa k nej dostali, keď sa dozvedela o uzatvorení týchto právnych úkonov. Napríklad podľa 4.1 dohody o ručení zo dňa 16.05.2011 má žalobkyňa za to, že žalovaný v 2. rade v súčasnosti môže disponovať, resp. disponuje exekučným titulom, a preto je daný naliehavý právny záujem. K tvrdeniam žalovaného v 2. rade, o neplatnosti právnych úkonov v nadväznosti na neudelenie súhlasu žalobkyne uviedla, že názor žalovaného v 2. rade, že podpisom ručiteľského záväzku jedným z manželov vzniká tento záväzok iba jednému z manželov, už neobstojí. Žalovaný v 2. rade svoj názor podporuje viacerými judikátmi, avšak je nutné poznamenať, že práve Nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010, na ktorý poukazuje žalobkyňa v žalobe, bol pozmenený prístup k interpretácii ustanovení § 145 a § 147 OZ. Právne úkony, o ktoré ide v tomto konaní, boli vykonané v čase až po zverejnení nálezu. Všeobecné súdy rozhodovali v

súlade s konštantnou judikatúrou v tejto otázke tak, že pohľadávky a záväzky nepatria do BSM a na ich zriadenie netreba súhlas druhého z manželov, hoci dôsledkom úkonu jedného z manželov, ktorým na seba prevezme právnu povinnosť (napr. zriadi záväzok, stane sa ručiteľom, pristúpi k záväzku) môže byť v zmysle § 147 OZ postihnuté BSM. Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010 je teda kľúčový pre výklad relevantných zákonných ustanovení a ďalej možno ustáliť, že judikatúra, na ktorú odkazuje žalovaný v 2. rade, je prekonaná. Preto trvala na tom, že predmetné právne úkony sú neplatné z dôvodov, ktoré bližšie rozviedla v žalobe, nakoľko žalobkyňa - manželka žalovaného v 1. rade s nimi nesúhlasila a nemala o nich vedomosť a ich účinok sa priamo prejaví vo sfére spoločného BSM. Takisto nesúhlasila s tvrdením žalovaného v 2. rade, že žalovaný v 1. rade má dostatočný majetok vo svojom výlučnom vlastníctve. Poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 19C/39/2016 o určenie neplatnosti právnych úkonov, pričom v súvislosti s týmito úkonmi je takisto daná priama hrozba exekučného konania. Nie je teda pravdou, že žalovaný v 1. rade má, resp. v čase keď si žalovaný v 2. rade zaobstará exekučný titul, bude mať vo svojom výlučnom vlastníctve majetok v dostatočnej výške. Pozemky v katastrálnom území Malá I. rozhodne nie sú v hodnote, akú (žalobou na plnenie) uplatňuje žalovaný v 2. rade. S týmto súvisí rozhodcovské konanie vedené Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie č. II/2014-7078, v ktorom žalovaný v 2. rade v postavení žalobcu žaluje žalovaného v 1. rade (manžela žalobkyne) o zaplatenie 3.818.770,14 eur s príslušenstvom. V súvislosti s tvrdením žalovaného v 2. rade o rozdelení a vyporiadaní BSM uviedla, že ide o ďalší dôvod, pre ktorý je postavenie žalobkyne neisté, a teda je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov. Neistota žalobkyne spočíva v tom, že v prípade rozdelenia a následného vyporiadania BSM je tu obava, že žalovaný v 2. rade napadne vyporiadanie BSM s tvrdením, že došlo k ukráteniu pohľadávky žalovaného v 2. rade ako veriteľa a vyporiadanie BSM bude zo strany žalovaného v 2. rade odporované, čo spôsobuje značnú neistotu v právnom postavení žalobkyne. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovaného v 2. rade, že právo žalobkyne nemôže byť absolútne a stojace nad právom žalovaného v 2. rade na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Žalovaný v 2. rade tvrdí, že by bolo v rozpore s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ľudských právach, ak by tretia osoba (žalobkyňa) určením neplatnosti ručiteľského vyhlásenia zasiahla do práva veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky z tej časti spoločného majetku, ktorý pripadá žalovanému v 1. rade. S týmto tvrdením nesúhlasila a uviedla, že ho v celom rozsahu rozporuje. Ide o zákonom aprobovaný postup, kedy sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu môže dovolať každý, kto je takým úkonom dotknutý. Žalobkyňa, ako dotknutá osoba, sa teda dovolala relatívnej neplatnosti právnych úkonov v zmysle § 49a a 145 ods. 1 OZ. Žalobkyňa sa ďalej dovolala neplatnosti právnych úkonov z dôvodov podľa § 39 OZ, pričom ide o absolútnu neplatnosť, ktorej sa môže dovolať každý. Dobré mravy (boni mores) sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Hoci sú dobré mravy zákonným pojmom, a teda majú normotvornú funkciu, nie sú definované zákonom. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu „dobré mravy“ patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi (R 88/1998). Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ), a to aj v prípade, že samotný obsah tohto úkonu nie je v rozpore s dobrými mravmi. Ak konajúci síce koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom realizácie správania sa, inak dovoleného právom, sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o jeho závadný výkon, keď konanie a jeho výsledok sa možno celkom zhodujú s výsledkom, ktorý malo právo na zreteli, ale keď bolo konanie urobené nie za účelom dosiahnutia výsledkov, na dosiahnutie ktorých bola konajúcemu prepožičaná ochrana, ale aby sa dosiahlo iných výsledkov, ktoré sú inak považované za nevítaný vedľajší následok tohto konania. Taký výkon práva, aj keď je formálne v súlade so zákonom, je v skutočnosti len zdanlivým výkonom práva; účelom tu nie je vykonať právo, ale poškodiť iného, lebo konajúci v rozpore s ustálenými dobrými mravmi je priamo vedený úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnom normou zostáva pre neho vedľajšie a nemá z hľadiska konajúceho význam. Poukázala na rozhodnutie NS ČR z 8.7.2004 sp. zn. 21Cdo 70/2004). Pri aplikácii § 3 ods. 1 OZ treba rešpektovať zásadu, že prednosť má vždy silnejšie právo pred slabším právom, okrem prípadu, že by išlo o prípad extrémneho zásahu do slabšieho subjektívneho práva, resp. dokonca o zneužitie silnejšieho práva. V zásahu stretu rovnocenných práv je na úvahe súdu, ktorému právu dá za daných okolností prednosť. Dňa 16.05.2011 uzatvoril žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade zmluvu o použití zmenky a dohodu o ručení. Žalovaný v 1. rade konal ako fyzická osoba a bol v postavení spotrebiteľa. Ide o osobné ručenie fyzickej osoby za záväzky z podnikania spoločnosti s ručením obmedzeným. Poukázala na § 52 OZ. Nakoľko ide o osobné ručenie fyzickej osoby, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti, žalovaný v

1. rade mal pri uzatváraní vyššie uvedených zmlúv postavenie spotrebiteľa. Zmluva o použití zmenky a dohoda o ručení a v nich obsiahnuté ručiteľské vyhlásenie majú za následok neprimeranú nevyváženosť práv a povinností zmluvných strán, keď sa žalovaný v 1. rade v postavení spotrebiteľa zaviazal na obzvlášť vysokú sumu ručenia, pričom sa zriekol všetkých ochranných ustanovení obsiahnutých v Občianskom zákonníku. Poukázala tiež na § 53 ods. 5 OZ. Žalobkyňa uviedla, že sa domnieva, že úkony, o ktorých určenie neplatnosti v tomto konaní ide, sú z pohľadu žalovaného v 1. rade ako fyzickej osoby - spotrebiteľa absolútne nevyvážené, keď žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba bez akejkoľvek protihodnoty prevzal neobyčajne veľké riziko, čo v konečnom dôsledku vzhľadom na vysokú sumu ručenia, ktorá prevyšuje celoživotné príjmy bežného človeka v hospodárstve SR, ktorá môže viesť k absolútnej likvidácii jeho osobného vlastníctva, ako aj spoločného BSM, ktoré má so žalobkyňou. Podľa názoru žalobkyne, žalovaný v 1. rade sa zriekol všetkých ochranných ustanovení obsiahnutých v Občianskom zákonníku a zaručil sa za riziko z podnikania spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej spoločníkom je iný subjekt. Z uvedených dôvodov a okolností je zrejmé, že záväzok fyzickej osoby uhradiť niekoľkostotisícové záväzky spoločnosti, ktorej žalovaný v 1. rade nie je spoločníkom, bez akéhokoľvek protiplnenia zo strany žalovaného v 2. rade ako dodávateľa za prevzatie takéhoto rizika, je v danom prípade a za daných okolností očividne v rozpore s dobrými mravmi. V tomto prípade ešte potvrdzuje záver o rozpore s dobrými mravmi skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nebol ani spoločníkom žalovaného v 3. rade, a teda v jeho prípade neprichádzalo do úvahy ani žiadne zákonné ručenie za záväzky žalovaného v 3. rade a žalovaný v 1. rade (ani žalobkyňa) teda nemal ani sprostredkovane akúkoľvek výhodu za poskytnutie ručenia. Konanie v rozpore s dobrými mravmi je tiež vymedzené v ustanovení § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa"). Podľa tohto ustanovenia sa konaním v rozpore s dobrými mravmi na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie konanie, ktoré a) je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lesť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušenie zmluvne j slobody. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach poukázal na významnú korekčnú funkciu zásady dobrých mravov, ktorá umožňuje súdu meritórne vstupovať do občianskoprávných vzťahov, ktoré nezodpovedajú spoločenskému očakávaniu. Podľa tohto ustanovenia § 3 ods. 1 OZ nemá normatívnu povahu a upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka, a to na základe všeobecných morálnych pravidiel, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich subjektov. Podľa názoru súdnej praxe v rozpore s dobrými mravmi je taký právny úkon, ktorý nezodpovedá právnym zásadám, resp. spoločenským normám, ktoré sú všeobecne akceptované spoločnosťou. Nie je preto vylúčené, že výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide najmä o prípady, keď k uzavretiu právneho úkonu dochádza z iných dôvodov, ako je dosiahnutie hospodárskeho cieľa právneho úkonu či z dôvodu uspokojenia iných potrieb a kedy hlavným motívom osoby robiacej právny úkon je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť zistený súdom, ktorý vychádza z objektívnych kritérií, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu vráta ne doby, keď k právnemu úkonu došlo a na postavenie účastníkov. O rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi by mohlo ísť najmä v prípade napr. neprimerane vysokých úrokov pri zmluve o pôžičke, neprimerane vysokej zmluvnej pokuty a podobne, podľa názoru žalobkyne aj v prípade prevzatia neprimeraného (až likvidačného) ručenia fyzickej osoby za záväzky inej právnickej osoby - podnikateľa. Neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi nastáva bez ohľadu na to, kto tento rozpor spôsobil (zavinil) a bez ohľadu na to, či druhá strana bola pri vzniku právneho úkonu (zmluvy) v dobrej viere. Ustanovenie Občianskeho zákonníka o rozpore konania s dobrými mravmi má svoje uplatnenie aj v obchodných záväzkových vzťahoch. Z vyššie uvedených dôvodov žalobkyňa nesúhlasila s podaním žalovaného v 2. rade a zotrvala na podanej žalobe v celom rozsahu.

9. Dňa 11.01.2018 žalobkyňa e-mailom informovala súd, že k dohode s protistranou zatiaľ nedošlo a momentálne čaká na protinávrh žalovaného v 2. rade. Dňa 22.01.2018 žalovaný v 2. rade oznámil súdu, že k mimosúdnej dohode nedošlo.

10. Dňa 24.10.2017 nariadené pojednávanie bolo odročené za účelom mimosúdnych rokovaní strán sporu. Súd sa pokúsil o zmierlivé vyriešenie veci.

11. Na základe Dodatku č. 1/2018 Spr. 18/2018-1 zo dňa 10.01.2018 účinného dňa 16.01.2018 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava III na rok 2018, Spr. 498/2017 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie do súdneho oddelenia 61C.

12. Dňa 07.02.2018 žalobkyňa podala písomné oznámenie a doplnenie vyjadrenia, v obsahu ktorého informovala súd, že v nadväznosti na pojednávanie zo dňa 24.10.2017, na ktorom strany sporu prejavili záujem o mimosúdne rokovania a zmierlivé vyriešenie veci, po vzájomných rokovaniach strán nebola dosiahnutá žiadna dohoda, ktorá by viedla k uzavretiu zmiernu, a to aj napriek snahám všetkých účastníkov rokovaní. Žalobkyňa ďalej predložila doplnenia vyjadrenia, ktorom uviedla nasledovné. Dňa 03.09.2012 uzatvoril Žalovaný v 2. rade ako veriteľ so žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a Žalovaným v 1. rade ako avalistom zmluvu o použití zmenky. V zmysle bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky (ďalej aj ako „ručiteľské vyhlásenie“) sa Žalovaný v 1. rade v súlade s ustanovením § 303 Obchodného zákonníka zaviazal zaplatiť Žalovanému v 2. rade ako veriteľovi za Žalovaného v 3. rade ako dlžníka celkovú pohľadávku Žalovaného v 2. rade ako veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere (ďalej aj ako „zabezpečená pohľadávka“), v prípade, ak ju nezaplatí žalovaný v 3. rade ako dlžník riadne a včas. Ustanovenie bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky zároveň hovorí, že ručiteľské vyhlásenie zanikne najneskôr do 31.10.2012, ak dotedy platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 172363 v M. oblasti rajón X., ktoré bude zabezpečovať zabezpečenú pohľadávku Žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva (ďalej len ako „záložné právo H.“). V zmysle bodu 3.2 zmluvy o použití zmenky, právo Žalovaného v 2. rade ako veriteľa vyplniť bianko zmenku malo zaniknúť aj v prípade, ak do 31.10.2012 platne vznikne záložné právo H.. Žalobkyňa má vedomosť, že Žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o použití zmenky v domnienke, že ručiteľské vyhlásenie a právo veriteľa vyplniť bianko zmenku zaniknú do 31.10.2012 z dôvodu zriadenia záložného práva H.. K zriadeniu záložného práva H. do dnešného dňa nedošlo práve kvôli konaniu žalovaného v 2. rade, ktorý upustil od tohto zámeru a odchytil sa od záverov rokovaní, čím došlo k uvedeniu žalovaného v 1. rade do omylu. Obmedzené trvanie (dočasnosť) týchto vzťahov bolo hlavným dôvodom, pre ktorý Žalovaný v 1. rade uzavrel zmluvu o použití zmenky, pričom ho žalovaný v 2. rade ubezpečil, že v lehote do 31.10.2012 sa zriadi záložné právo H.. Žalovaný v 2. rade mal vedomosť o tom, že Žalovaný v 1. rade nemá dostatočný majetok na úhradu zabezpečovanej pohľadávky pre prípad plnenia z pozície ručiteľa alebo avalistu, a teda za účelom riadneho zabezpečenia zabezpečovanej pohľadávky bolo zriadenie záložného práva H. nutné z dôvodu nemajetnosti žalovaného v 1. rade žalovaný v 1. rade vstúpil do vzťahu so žalovaným v 2. rade za nápadne nevýhodných podmienok, keďže je zjavné, že ide o evidentnú nevýhodnosť zmluvy o použití zmenky pre žalovaného v 1. rade, o ktorej žalovaný v 2. rade vedel. Bez získania akéhokoľvek majetkového prospechu bol žalovaný v 1. rade zaviazaný k plneniu v prospech žalovaného v 2. rade. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti žalobkyňa zastáva názor, že žalovaný v 1. rade konal v podstatnom omyle, keď uzavrel zmluvu o použití zmenky s úmyslom dočasného zabezpečenia zabezpečovanej pohľadávky, pričom žalovaný v 2. rade ho neinformoval o skutočnosti, že v skutočnosti nemá záujem, aby záložné právo H. v dohodnutej lehote vzniklo a týmto jednostranným rozhodnutím predĺžiť účinky zmluvy o použití zmenky na neurčito. Žalovaný v 1. rade konal v omyle, nakoľko nemal správnu predstavu o právnych účinkoch zmluvy o použití zmenky, keďže jej účelom malo byť len dočasné zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky do času kým sa zriadi záložné právo H.. V prípade, že by šlo o zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky bez časového obmedzenia, žalovaný v 1. rade by do takých vzťahov nikdy nevstúpil. Žalobkyňa navrhla tiež výsluch svedkov: L. B., P. V. - bývalého zamestnanca žalovaného v 2. rade, pána L. - zamestnanca žalovaného v 2. rade a P. Y. - bývalého konateľa IPEC - Management, s.r.o..

13. Dňa 13.02.2018 na nariadenom pojednávaní predchádzajúcim sudcom, boli strany sporu oboznámené so zmenou v zmysle Dodatku č. 1/2018 k Rozvrhu práce tunajšieho súdu. Na pojednávaní prítomní zástupcovia strán sporu v zmysle záverov ich mimosúdnych rokovaní zhodne vylúčili zmiernu vyriešenie predmetu tohto sporu.

14. Dňa 04.05.2018 žalobkyňa podala písomné oznámenie a doplnenie vyjadrenia, v ktorom doplnila osobné údaje navrhovaných svedkov L. B. a C.. P. Y., ktorých navrhla v konaní vypočúť s tým, že ich výsluchom mali byť preukázané nasledovné skutočnosti, a to, že žalobkyňa nemala vedomosť o osobných ručeniach manžela, že ručiteľské vyhlásenie malo v zmysle dohody so žalovaným v 2. rade zaniknúť zriadením záložného práva na pozemky na H., a že žalovaný v 1. rade mal záujem, aby došlo k zriadeniu záložného práva na pozemky na H. a poskytol k tomu aj potrebnú súčinnosť tak, aby mohlo byť záložné právo zriadené a jeho ručenia mohli zaniknúť v zmysle zmluvy o použití zmenky. K

predmetnému vyjadreniu pripojila čitateľný listinný dôkaz pripojený k žalobe: zmluvu o použití zmenky zo dňa 03.09.2012.

15. Dňa 22.05.2018 podal vo veci písomné vyjadrenie žalovaný v 2. rade v ktorom najmä poukázal na neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Uviedol, že žalobkyňa je povinná existenciu naliehavého právneho záujmu preukázať, čo podľa jeho názoru nespĺnila. Zdôraznil, že žalovaný v 2. rade nemá k dispozícii ani len žiaden exekučný titul, na základe ktorého by mohol podať návrh na začatie exekučného konania voči žalovanému v 1. rade. Konanie o plnenie vedené proti žalovanému v 1. rade na rozhodcovskom súde bolo prerušené do právoplatného skončenia tohto súdneho sporu. Avšak ani prípadná samotná existencia exekučného titulu ešte nemusí sama o sebe znamenať, že existuje reálna hrozba exekúcie vedenej na majetok žalovaného v 1. rade. Zo samotného konania žalovaného v 1. rade je pritom zrejmé, že reálna hrozba exekučného konania voči majetku žalovaného v 1. rade nie je aktuálne daná a je naopak na žalobkyňu, aby preukázala, že tu takáto hrozba reálne v danom čase existuje. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 19.11.2008 sp. zn. OBDO 10/2008 v zmysle ktorého naliehavý právny záujem nie je daný ani v prípade žaloby na určenie neplatnosti právneho úkonu, ak otázka jeho platnosti má povahu otázky prejudiciálnej vo vzťahu k inej právnej otázke. Žalobkyňa existenciu naliehavého právneho záujmu nepreukázala a táto skutočnosť sama osebe je dôvodom na to, aby žaloba bola zamietnutá.

Ďalej k otázke potreby súhlasu manželky k platnosti úkonov uviedol, že tvrdenia žalobkyne, že Nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010 došlo k prekonaniu výkladu o nepotrebnosti súhlasu manžela pri uvedených úkonoch, a že možno ustáliť, že je prekonaná judikatúra, na ktorú žalovaný v 2. rade poukazoval, nie je pravdivé, ani to žalobkyňa ničím nezdokladovala. Naopak, aj po vydaní uvedeného nálezu súdy viacnásobne judikovali, že súhlas manžela s ručením, resp. pristúpením k záväzku alebo prevzatím dlhu nie je potrebný (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.03.2014 sp. zn. 5Co/464/2013, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 04.03.2015 sp. zn. 3Co/257/2014). Žalovaný tiež poukázal na dôvody ním uvedené v jeho predchádzajúcom vyjadrení. K ďalším skutočnostiam uvedeným vo vyjadrení žalobkyne uviedol najmä, že naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti právnych úkonov podľa žalobkyne vyplýva z možného odporovania vyporiadania BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Podľa žalovaného v 2. rade tým nie je vôbec preukázaná existencia naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Opätovne poukázal na možné vyhnutie sa účinkom prípadného exekučného konania na majetok v BSM tým, že by si žalobkyňa a žalovaný v 1. rade vysporiadali BSM. Žalovaný v 2. rade nijako nespochybnil právo žalobkyne domáhať sa neplatnosti právnych úkonov svojho manžela. Avšak tvrdí, že tak, ako žalobkyňa má právo na podiel na majetku v BSM, rovnako má aj veriteľ právo, aby jeho dlžník uspokojil svoj záväzok a toto právo žalobkyne nemôže byť nadradené právu veriteľa. Teda vyporiadanie BSM sa účinky ručiteľského vyhlásenia nemusia prejaviť vo sfére majetku patriaceho do BSM. Záväzok žalovaného v 1. rade tak z úkonov tak nepovedie k likvidácii spoločného majetku a nevylúči právo žalobkyne mať prospech zo svojho spoluvlastníctva. Žalobkyňa taktiež vo svojom vyjadrení rozsiahlo opisovala pojem dobré mravy, ale nezdôvodnila, kto konal v rozpore s dobrými mravmi, pri akom úkone a z akého dôvodu je podľa žalobkyne takéto konanie v rozpore s dobrými mravmi, prípadne pri výkone akého práva došlo ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa tiež rozsiahlo argumentovala ustanoveniami týkajúcimi sa spotrebiteľa a skonštatovala, že žalovaný v 1. rade bol v postavení spotrebiteľa, a to bez toho, že by toto svoje tvrdenie relevantne zdôvodnila a preukázala. Svoju domnienku postavila len na tom, že išlo o osobné ručenie fyzickej osoby, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti. Ustálená judikatúra naopak potvrdzuje, že pri ručení fyzickej osoby (alebo inom zabezpečení) za úver poskytnutý obchodnej spoločnosti nejde o spotrebiteľský vzťah (napr. rozsudok Súdneho dvora č. C 45/96, rozsudok Súdneho dvora č. C-419/11 zo dňa 14.03.2013, rozsudok NS SR 5Ndc 10/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoZm/75/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16Er/3022/2013). Ručiteľský záväzok je vedľajším záväzkom vo vzťahu k hlavnému záväzku, pri ktorom sa vychádza z hlavného záväzku. Práva a povinnosti vyplývajúce z ručiteľského záväzku sa nemôžu spravovať iným právnym režimom, ako sa spravuje hlavný záväzok. Ak hlavný právny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským (v danom prípade nepochybne nejde o spotrebiteľský vzťah, nakoľko išlo o úverový vzťah medzi dvoma obchodnými spoločnosťami), nemôže byť ani vzťah medzi ručiteľom a veriteľom dlžníka posudzovaný ako spotrebiteľský vzťah. Ručiteľ môže mať postavenie spotrebiteľa len v tom prípade, ak je spotrebiteľom aj dlžník. Preto akákoľvek argumentácia týkajúca sa postavenia žalovaného v 1. rade ako spotrebiteľa (napr. ohľadom neprijateľných podmienok a dobrých mravov) je irelevantná a nie je možnú ju v tomto konaní v žiadnom prípade použiť. Žalovaný v 2. rade ďalej uviedol, že žalobkyňa tvrdí, že zmluva o použití zmenky uzatvorená dňa 03.09.2012 uzatvorená medzi

žalovaným v 1., 2. a 3. rade obsahuje ustanovenie, v zmysle ktorého ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 1. rade obsiahnuté v bode 1.9 zmluvy o použití zmenky malo zaniknúť ak do 31.10.2012 platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXXX v M. oblasti rajon X. s rozlohou 33,58 hektáre zabezpečujúce pohľadávku žalovaného v 2. rade uvedenej v zmluve o použití zmenky (ďalej len „záložné právo H.“), pričom žalovaný v 2. rade sa mal podľa žalobcu odchýliť od záverov rokovaní a zmariť vznik záložného práva H. a tiež mal uviesť žalovaného v 1. rade do omylu. Je podivuhodné, že žalobkyňa na jednej strane tvrdí, že netušila o vzniku právnych úkonov, ktorých platnosť je napadnutá touto žalobou a na druhej strane má mať vedomosť o detailoch podmienok a okolnostiach, za ktorých žalovaný v 2. rade vstupoval do týchto právnych vzťahov. Žalovaný v 2. rade uviedol, že v každom prípade dôrazne popiera tvrdenia, že sa odchýlil od záverov rokovaní, že uviedol žalovaného v 1. rade do omylu, a že zmaril vznik záložného práva H.. Bol to naopak žalovaný v 1. rade, ktorý ako štatutárny zástupca žalovaného v 3. rade dlhodobo a opakovane nedodržiaval podmienky úverovej zmluvy ani dohody so žalovaným v 2. rade. Vo vzťahu k záložnému právu H. je potrebné uviesť, že nakoľko záložné právo bolo potrebné zriadiť a registrovať na H. podľa ukrajinského právneho poriadku, bol v zmysle dohôd povinný práve žalovaný v 1. rade zabezpečiť prostredníctvom externej právnej kancelárie splnenie podmienok na vyhotovenie zmluvy o záložnom práve a splnenie podmienok na platný vznik záložného práva. Tieto skutočnosti preukazuje emailová komunikácia osôb určených žalovaným v 1. rade na vybavovanie zriadenia záložného práva H. P. Y. a L. B.. Žalovaný v 2. rade podotkol, že žalovaný v 1. rade mal podklady potrebné na vznik uvedeného záložného práva a žalovaný v 2. rade bol pripravený spolupracovať pri vzniku záložného práva. Do 31.10.2012 žalovaný v 1. rade ani žalovaný v 3. rade nepredložili žiadne znenie návrhom dokumentov, ktoré mala pripraviť zahraničná externá právna kancelária a ktorých vyhotovenie mal zabezpečiť žalovaný v 1. rade, potrebných na uvedený vznik záložného práva H.. Žalovaný v 2. rade v žiadnom prípade nezmaril vznik záložného práva H., naopak, nekonaním žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade nezmaril vznik záložného práva H., naopak nekonaním žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade k jeho vzniku do dohodnutého dátumu nedošlo. Tieto skutočnosti, rovnako ako to, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade opakovane porušovali zmluvy a dohodnuté podmienky, navrhol preukázať výsluchom svedkyne C.. M. G., ktorá v tom čase bola riaditeľkou odboru Restructuring and Corporate Workout žalovaného v 2. rade. Keďže žalovaný v 1. rade nezabezpečil vyhotovenie zmluvy o záložnom práve a splnenie podmienok pre vznik záložného práva H., žalovaný v 2. rade nad rámce svojich povinností a vzájomných dohôd, vykonal množstvo úkonov smerujúcich k vzniku záložného práva H. v priebehu rokov 2012 a 2013 (čím mu vznikali podstatné náklady spojené s prekladom dokumentov, ich osvedčovaním a hradením nákladov právnych služieb zahraničnej právnej kancelárie), avšak jeho vzniku zabránili právne prekážky vyplývajúce z ukrajinského právneho poriadku a tiež nekooperácia a nemožnosť dohody so žalovaným v 1. rade a žalovaným v 3. rade, keď žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade odmietli kooperáciu so zodpovednými pracovníkmi žalovaného v 2. rade. Tieto skutočnosti navrhol preukázať aj výsluchom C.. M. G., a tieto skutočnosti preukazuje aj emailová komunikácia medzi právnou kanceláriou F. M. a žalovaným v 2. rade (napr. email D. M. z 23.04.2013) a email žalovaného v 1. rade zo dňa 15.04.2013. Žalovaný v 2. rade v žiadnom prípade nemohol žalovaného v 1. rade ubezpečovať, že do 31.10.2012 sa zriadi záložné právo H., ako žalobkyňa tvrdí. Po prvé, už len kvôli tomu, že žalovaný v 2. rade nepoznal podmienky potrebné na zriadenie a vznik záložného práva k nehnuteľnostiam na H., po druhé, kvôli tomu, že na jeho zriadenie a vznik je potrebná kooperácia samotného záložcu, ktorého vôbec nepoznal (išlo o ukrajinskú spoločnosť, pravdepodobne ovládanú žalovaným v 1. rade, ktorý viacnásobne porušoval dohody so žalovaným v 2. rade) a po tretie kvôli tomu, že osobou, ktorá mala zabezpečiť vypracovanie dokumentácie a splnenie podmienok pre jeho zriadenie a vznik bol žalovaný v 1. rade a nie žalovaný v 2. rade. Žalovaný v 2. rade taktiež uviedol, že popiera tvrdenie žalobkyne, že by mal vedomosť o tom, že žalovaný v 1. rade nemal dostatočný majetok. Naopak, podľa žalovaného v 2. rade žalovaný v 1. rade bol spoločníkom (priamo alebo nepriamo) rôznych obchodných spoločností so sídlom v Slovenskej republike (napr. TITOL-SPORT, s.r.o., TITOL, s.r.o., HAMAK, spol. s r.o., IPEEC-Agro, s.r.o., ale aj v zahraničí (IPEC CZ, s.r.o., IPEC Management- und Beteiligungsges.m.b.H. so sídlom Bad Deutsch Altenburg, Rakúska republika, MASHERTON INVESTMENTS LIMITED, Vasilissis Freiderikis 10, JACKI COURT, SUITE 402, 4th floor, Lefkosia 1066, Cyprus). Takisto ako člen orgánov množstva obchodných spoločností (napr. IPEC Real, a.s., IPEC Finance Senica, a.s., AI, a.s., BM Rent, s.r.o., D Development Senica, a.s., D1 Expo-Business Centrum, spol. s r.o., D1 Outlet (2) spol. s r.o., DRUHÁ VSC, a.s., Europe Investment Transcontinental, a.s., GSDeveloping, spol. s r.o., GWS Slovakia, spol. s r.o. v likvidácii, HAMAK, spol. s r.o., IPEC-Agro, s.r.o., IPEC-Consulting, s.r.o., IPEC-Finance, a.s., IPEC-Leasing, s.r.o., IPEC-Management, s.r.o., IPEC Point Dubnica, s.r.o., IPEC Point Senica, s.r.o., IPEC Projekt, s.r.o., EPROMA SK s.r.o., L-Projekt s.r.o., Logistické Centrum Ivachnová, spol. s r.o., Senec Infrastructure

s.r.o., STONEHILLS INVEST, spol. s r.o., SUTTON DEVELOPMENT, spol. s r.o., TITOL-SPORT, s.r.o., TITOL, s.r.o., a iné) nepochybne za výkon týchto činností poberal odmenu. Rovnako podľa vedomostí žalovaného v 2. rade bol žalovaný v 1. rade majiteľom viacerých nehnuteľností na území SR a Rakúskej republiky, rovnako majiteľom bonitných hnuťelných vecí (napr. motorových vozidiel). Žalovaný v 2. rade ďalej uviedol, že rovnako vylučuje a popiera, že žalovaný v 1. rade konal v omyle, resp. že by žalovaný v 2. rade tento omyl vyvolal alebo o ňom musel vedieť. Uviedol, že jednoznačne popiera, že nemal záujem, aby záložné právo H. v lehote do 31.10.2012 vzniklo. Žalovaný v 1. rade si s ohľadom na jednoznačnú textáciu zmluvy o požutí zmenky musel byť vedomý, že musí podniknúť okamžite po uzavretí zmluvy o použití zmenky všetky kroky potrebné na to, aby záložné právo H. v dohodnutej lehote vzniklo, inak jeho ručenie nezankne. To, že tak neurobil, nie je možné pričítať na ľarchu žalovanému v 2. rade a už vôbec nie je možné trvdiť, že tým žalovaný v 2. rade vyvolal omyl na strane žalovaného v 1. rade alebo o ňom vedel/musel vedieť. K predmetnému vyjadreniu pripojil internetové výpisy z obchodného registra spoločností: TITOL, s.r.o., TITOL-SPORT, s.r.o., HAMAK, spol. s r.o., IPEC-Real, a.s., IPEC Finance Consulting a.s., internetový výpis z obchodného registra Českej republiky spoločnosti IPEC - CZ, s.r.o. a email C.. L. B. z 28.08.2012, email C.. P. Y. z 28.08.2012, email E. M. z 31.08.2012, email žalovaného v 1. rade zo dňa 15.04.2013, email Oleny M. zo dňa 23.04.2013, a to vrátane emailovej komunikácie v anglickom jazyku. Na vykonaní dokazovania e-mailovou komunikáciou v anglickom jazyku žalovaný v 2. rade netrval.

16. Dňa 04.06.2018 žalovaný v 2. rade podal na súd ďalšie písomné vyjadrenie, v ktorom najmä uviedol, že výsluchom C.. M. G. má byť preukázané, že žalovaný v 2. rade sa neodchýlil od záverov rokovaní, že neuviedol žalovaného v 1. rade do omylu, a že nezmaril vznik záložného práva H., rovnako, že žalovaný v 1. a 3. rade porušovali zmluvy a dohodnuté podmienky a tiež majú byť preukázané okolnosti týkajúce sa dojednávania zriadenia záložného práva H. a nekooperácie žalovaného v 1. a 3. rade so žalovaným v 2. rade. Žalovaný navrhol tiež výsluch žalobkyne a žalovaného v 1. rade, a to najmä k okolnostiam vzniku právnych úkonov, ktorých neplatnosti sa žalobkyňa domáha a vedomosti žalobkyne o nich. K predmetnému vyjadreniu pripojil zmluvu o splátkovom úvere č. 3468/2008 zo dňa 16.07.2008 s jej dodatkami č. 1 až 7 a tiež kópiu bianko zmenky vystavenej dňa 03.09.2012 v Bratislave. Originál predmetnej bianko zmenky dňa 07.06.2018 predložil žalovaný v 2. rade do trezoru Okresného súdu Bratislava III.

17. Dňa 22.06.2018 súd otvoril vo veci pojednávanie. Právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe a pridŕžoval sa všetkých písomných podaní. Právny zástupca žalovaného v 1. rade uviedol, že súhlasí s podanou žalobou a žiadal, aby súd žalobe vyhovel.

18. Zástupca žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 22.06.2019 taktiež trval na podaných vyjadreniach a poukázal na to, že podstata žaloby spočíva na tom základe, že žalobkyňa sa domáha neplatnosti právnych úkonov jej manžela z dôvodu absencie jej súhlasu ako manželky s týmito právnymi úkonmi. Žalobkyňa poukazuje síce na Nález Ústavného súdu SR, ktorý taktiež prezentuje názor, že ak nejde o bežnú vec je potrebný súhlas oboch manželov. Mal za to, že úkon, ktorý vykonal žalovaný v 1. rade je jeho individuálne rozhodnutie a existuje rozsiahla judikatúra kedy všeobecné súdy aj napriek nálezu Ústavného súdu SR naďalej rozhodujú tak, že súhlas oboch manželov napr. aj v prípade určenia nie je potrebný. Poukázal najmä na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/292/2012 zo dňa 17.09.2012, 8Co/1/2012 zo dňa 25.03.2014, 1CoZm/16/2013 zo dňa 24.04.2014, 8Co/668/2015 zo dňa 30.05.2017 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/234/2010 zo dňa 29.06.2011. Nad rámec týchto tvrdení, ktoré prezentoval mal za to, že keďže neexistuje žiaden centrálny register manželov veriteľ nemá ako zistiť, že osoba, ktorá robí úkon, má alebo nemá manžela. Poukázal na to, že v prípade, ak by len z takéhoto dôvodu bol tento úkon považovaný za neplatný, veriteľ by sa nemohol domáhať uspokojenia svojej pohľadávky ani z majetku, ktorý nepatrí do BSM. Názor, že súhlas manžela nie je potrebný prezentuje aj učebnica Dr. Lazara z r. 2014, ktorý prezentuje názor, že súhlas nie je potrebný. Vzhľadom na uvedené žalobu žiadal zamietnuť.

19. Dňa 02.07.2018 podala vo veci písomné vyjadrenie žalobkyňa. Uviedla, že vyjadrenie sa týka jej vyjadrenia k prednesu právneho zástupcu žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 22.06.2018. Poukázala na to, že z dôvodu prehľadnosti a logickej súvislosti rozdeľuje toto vyjadrenie do nasledovných častí poukazujúc na skutočnosti (resp. okruhy skutočností) uvedené v zápisnici z pojednávania zo dňa 22.06.2018. I. K otázke judikatúry uviedla, že v rámci prednesov strán sporu na pojednávaní právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že žalobkyňa poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej

republiky sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010, ktorý prezentuje názor, že ak nejde o bežnú vec je potrebný súhlas oboch manželov. Žalovaný v 2. rade má za to, že úkon, ktorý vykonal žalovaný v 1. rade je jeho individuálne rozhodnutie a existuje rozsiahla judikatúra, kedy všeobecné sudy aj napriek nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky naďalej rozhodujú tak, že súhlas oboch manželov (napr. aj v prípade ručenia) nie je potrebný. Ďalej právny zástupca žalovaného v 2. rade vymenúva, poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V kontexte vyššie uvedeného žalobkyňa poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, ktoré znie: „Nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov“. V zmysle čl. 1 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.“ Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty, ktorý je vyjadrený aj v Čl. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“): „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý. Požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je základnou črtou právnej istoty v zmysle Čl. 2 CSP. Napriek tomu, že vyššie uvádzaná špecifikácia právnej istoty nie je jej legálnou definíciou, vyjadruje, že zásadne právne rovnaké, či podobné prípady sa majú posudzovať rovnako a naopak, rozdielne prípady je potrebné posudzovať rozdielne. Žalobkyňa uviedla, že má za to, že judikáty, na ktoré právny zástupca žalovaného v 2. rade poukázal sú protiústavné a nemôže byť na ťarchu žalobkyne skutočnosť, že krajské sudy, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezohľadnili pri svojom rozhodovaní nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je všeobecne záväzný a taktiež, že tieto judikáty následne už (a akýchkoľvek dôvodov) neboli už predmetom rozhodovania na Ústavnom súde Slovenskej republiky. II. K neexistencii centrálného registra manželov uviedla, že právny zástupca žalovaného v 2. rade následne prezentoval svoj názor spočívajúci v tom, že nakoľko neexistuje žiaden centrálny register manželov, veriteľ, t.j. žalovaný v 2. rade nemá/nemal ako zistiť, že osoba, ktorá robí úkon, má alebo nemá manžela. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nerozporuje skutočnosť, že neexistuje žiaden centrálny register manželov. Žalovaný v 3. rade ako aj žalovaný v 1. rade ako ručiteľ ešte pred poskytnutím financovania zo strany žalovaného v 2. rade, vyplnil množstvo dotazníkov/tlačív a predložil množstvo dokladov, potvrdení a listín, na základe ktorých mu bolo financovanie poskytnuté. Ide o bežnú prax, všeobecne známku, keď rovnako tak postupujú všetky bankové inštitúcie a od svojich klientov žiadajú vyplniť množstvo dotazníkov a preložiť množstvo potvrdení a až následne rozhodujú o tom, či úver poskytnú alebo nie. Vždy ide o údaje, ktoré by iným spôsobom nebolo možné zistiť z verejne dostupných zdrojov. Je vecou žalovaného v 2. rade konať s odbornou starostlivosťou a vyžadovať a následne získať dôsledne všetky potrebné informácie o klientoch, ktoré potrebuje, aby jeho pozícia v prípadnom súdnom spore bola zabezpečená, resp. aby mu z dôvodu opomenutia nevznikla v budúcnosti škoda. III. K názoru vyjadrenému v učebnici Dr. Lazara z roku 2014 uviedla, že záverom svojho prednesu právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že žalobu žiada zamietnuť, keďže názor, že súhlas manžela nie je potrebný, prezentuje aj učebnica Dr. Lazara z roku 2014. K uvedenému poukázala na nasledovné skutočnosti: teória práva pozná najmä tieto pramene práva: normatívne právne akty, normatívne zmluvy, precedensy, právne obyčaje a iné pramene (formy) práva. Medzi iné pramene (formy) práva zaraďujeme aj právnu náuku, ktorú tvoria názory významných odborníkov z oblasti práva. Je potrebné zdôrazniť, že právna náuka ako prameň práva nemá v európskom právnom prostredí žiadnu záväznosť. Jej sila spočíva iba v sile konkrétnej autority, ktorá vyjadruje svoj právny názor, podložený argumentami. V súčasnej právnej praxi slúži citát z publikácie konkrétneho právnikovi výlučne len ako dodatočná podpora argumentu, v žiadnom prípade nemôže slúžiť ako dôkaz.

20. Na pojednávaní dňa 26.09.2018 bol vykonaný výsluch žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Na pojednávaní dňa 26.09.2018 zástupca žalovaného v 2. rade vzhľadom na výsluchy žalobkyne a žalovaného v 1. rade predložil súdu kópiu notárskej zápisnice N 763/2013, Nz 43840/2013, NCRIs 44634/2013.

21. Dňa 19.10.2018 žalobkyňa podala vo veci písomnú záverečnú reč, v ktorej najmä uviedla, že dňa 24.02.1979 uzatvorili žalobkyňa a žalovaný v 1. rade manželstvo, čo bolo nepochybne preukázané sobášnym listom, a taktiež potvrdené ich výsluchom. Dňa 16.07.2008 uzatvoril žalovaný v 2. rade ako veriteľ so žalovaným v 3. rade ako dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere č. 3468/2008 v znení jej

dodatkov č. 1-7 (ďalej len „zmluva o splátkovom úvere“). Na základe zmluvy o splátkovom úvere žalovaný v 2. rade poskytol žalovanému v 3. rade úver (ďalej len „úver“). Žalovaný v 1. rade bol okrem iného konateľom žalovaného v 3. rade v období 13.07.2005 do 10.02.2016. Dňa 03.09.2012 uzatvoril žalovaný v 2. rade ako veriteľ so žalovaným v 3. rade ako dlžníkom a Žalovaným v 1. rade ako avalistom zmluvu o použití zmenky (ďalej len „zmluva o použití zmenky“). V zmysle bodu 1.9 Zmluvy o použití zmenky (ďalej len „ručiteľské vyhlásenie“) sa žalovaný v 1. rade v súlade s ustanovením § 303 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník zaviazal zaplatiť Žalovanému v 2. rade ako veriteľovi za Žalovaného v 3. rade ako dlžníka celkovú pohľadávku Žalovaného v 2. rade ako veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „zabezpečená pohľadávka“), v prípade ak ju nezaplatí žalovaný v 3. rade ako dlžník riadne a včas. Ustanovenie bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky zároveň hovorí, že ručiteľské vyhlásenie zanikne najneskôr do 31.10.2012, ak dovtedy platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXXX v M. oblasti rajov X., ktoré bude zabezpečovať zabezpečenú pohľadávku žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva (ďalej len „záložné právo H.“). V zmysle bodu 3.2 zmluvy o použití zmenky, právo žalovaného v 2. rade ako veriteľa vyplniť bianko zmenku malo zaniknúť aj v prípade, ak do 31.10.2012 platne vznikne záložné právo H.. K vzniku záložného práva H. však nedošlo z dôvodov na strane žalovaného v 2. rade, čo bolo preukázané v priebehu prvoinštančného konania výsluchom svedkov a strán sporu. Fotokópia Zmluvy o splátkovom úvere v znení jej dodatkov č. X-X bola konajúcemu súdu predložená vrátane fotokópie zmenky vystavcu Žalovaného v 3. rade, ktorá bola vystavená dňa 03.09.2012 v Bratislave, zmenkový veriteľ: Žalovaný v 2. rade, podaním označením ako „Doplnenie vyjadrenia a listín k sp. zn. 16C/360/2015“ zo dňa 31.05.2018, ktoré bolo doručené súdu dňa 04.06.2018. Žalobkyňa poukázala na § 40a OZ a uviedla, že žalobkyňa sa dňa 10.07.2014 v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka dovolala voči žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade neplatnosti nasledujúcich právnych úkonov vykonaných žalovaným v 1. rade: uzatvorenia zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 zo strany žalovaného v 1. rade, ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade podľa bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia/avalu žalovaného v 1. rade na zmenke (ďalej všetky tri právne úkony spoločne len „právne úkony“). Žalobkyňa prostredníctvom listinných dôkazov označených ako „List navrhovateľky zo dňa 09.07.2014 odporcovi 1“, „List navrhovateľky zo dňa 09.07.2014 odporcovi 2“ a „List navrhovateľky zo dňa 09.07.2014 odporcovi 3.“ spoľahlivo osvedčila, že sa dovolala voči žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade aj žalovanému v 3. rade neplatnosti právnych úkonov. Žalobkyňa poukázala na § 39 OZ. Uviedla, že v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp. zn.: 1. ÚS 26/2010 „Ústavný súd považuje za samozrejmé a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta“. Žalobkyňa je presvedčená, že zmluva o použití zmenky je absolútne nevyvážená, keďže žalovaný v 1. rade bez akejkoľvek protihodnoty prevzal neobyčajne veľké riziko, čo v konečnom dôsledku vzhľadom na extrémne vysokú sumu ručenia, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje celoživotné príjmy bežného človeka, môže viesť k absolútnej likvidácii jeho osobného vlastníctva, ako aj spoločného BSM. Žalovaný v 1. rade sa zaručil za riziko z podnikania spoločnosti, ktorej spoločníkom je iný subjekt. Ďalej citovala ustanovenia § 52 ods. 1, 3 a 4 OZ týkajúce sa definície spotrebiteľskej zmluvy, dodávateľa a spotrebiteľa. Žalovaný v 1. rade so Žalovaným v II. rade uzatvoril Zmluvu o použití zmenky a Ručiteľské vyhlásenie, pričom Žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba konal v postavení spotrebiteľa. Tento záver Žalobca opiera o to, že sa jedná o osobné ručenie fyzickej osoby, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti, a teda Žalovaný v 1. rade mal pri uzatváraní vyššie uvedených zmlúv postavenie spotrebiteľa. Zmluva o použití zmenky, ako aj Ručiteľské vyhlásenie majú za následok neprimeranú vyváženosť práv a povinností zmluvných strán, keď sa Žalovaný v 1. rade v postavení spotrebiteľa zaviazal na obzvlášť vysokú sumu ručenia, pričom sa zriekol všetkých ochranných ustanovení obsiahnutých v Občianskom zákonníku. Žalobca zastáva názor, že v prípade zmluvy o použití zmenky sa jedná o formulárovú zmluvu, t.j. tzv. diktovanú zmluvu, pri ktorej je vopred pripravený návrh na uzavretie zmluvy (oferta), ktorý obľáť, t.j. žalovaný v 1. rade, môže spravidla len prijať a podrobiť sa zmluvným podmienkam vopred naformulovaným Žalovaným v 2. rade bez toho, aby mal možnosť náležitým spôsobom posúdiť obsah zmluvy a jej právne dôsledky alebo takúto zmluvu neprijať. Takýto typ zmluvy nemal obľáť, t.j. v tomto prípade žalovaný v 1. rade, reálne možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť ani nijako zmeniť, čím je spôsobená značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného v 1. rade ako spotrebiteľa. Citovala

ustanovenie § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ustanovenie § 53 ods. 5 OZ podľa ktorého „neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“ V kontexte vyššie uvedeného je nepochybné, že sa jedná o úkon priečiaci sa dobrým mravom, a teda úkon neplatný. Tento záver potvrdzuje aj fakt, že žalovaný v 1. rade nebol spoločníkom žalovaného v 3. rade, preto neprichádzalo do úvahy ani žiadne zákonné ručenie za záväzky žalovaného v 3. rade. Uvedené bolo doložené výpisom z obchodného registra Žalovaného v 3. rade. Žalobkyňa ďalej citovala § 49a OZ. Uviedla, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 1. rade malo zaniknúť najneskôr do 31.10.2012 s tým, že dovtedy malo vzniknúť záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXXX v M. oblasti rajon X., ktoré malo zabezpečovať zabezpečovanú pohľadávku žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva. K vzniku záložného práva H. nedošlo z dôvodov spočívajúcich na strane žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 2. rade napriek dohode zámerne neurobil všetky potrebné a dojednané kroky a neposkytol súčinnosť nevyhnutnú pre vznik záložného práva H., čím znemožnil vznik záložného práva H., a teda znemožnil zánik ručenia žalovaným v 1. rade v zmysle čl. 1 bod 1.9. zmluvy o použití zmenky. Pri uzatváraní zmluvy o použití zmenky bol žalovaný v 1. rade zo strany žalovaného v 2. rade uvedený do omylu. Keby žalovaný v 1. rade mal vopred vedomosť, že žalovaný v 2. rade vedome zmarí vznik záložného práva H., a teda súčasne znemožní zánik práva vyplniť bianko zmenku a zánik ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade, nikdy by žalovaný v 1. rade nesúhlasil s osobným ručením, nikdy by nepodpísal zmluvu o použití zmenky a zmenku by žalovaný v 1. rade nikdy neavaloval, o čom nepochybne musel žalovaný v 2. rade veľmi dobre vedieť. Od začiatku predzmluvných vzťahov žalovaný v 2. rade so žalovaným v 3. rade, ako aj so žalovaným v 1. rade boli vedené všetky relevantné rokovania v tom duchu, že účelom a spoločným cieľom je vznik záložného práva H. a zánik práva vyplniť bianko zmenku a zánik ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade. Tieto boli zamýšľané len ako dočasný prostriedok posilnenia vymáhateľnosti pohľadávky žalovaného v 2. rade. Žalobkyňa zastáva názor, že žalovaný v 1. rade konal v podstatnom omyle, keď uzavrel zmluvu o použití zmenky s úmyslom dočasného zabezpečenia zabezpečovanej pohľadávky, pričom žalovaný v 2. rade ho neinformoval o skutočnosti, že reálne nemá záujem, aby záložné právo H. v dohodnutej lehote vzniklo a týmto v podstate jednostranným rozhodnutím predĺžil účinky zmluvy o použití zmenky na neurčito. Žalovaný v 1. rade nemal správnu predstavu o právnych účinkoch zmluvy o použití zmenky, keďže jej účelom malo byť len dočasné zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky do času kým sa zriadi záložné právo H.. Ak by šlo o zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky bez časového obmedzenia, žalovaný v 1. rade by do takých vzťahov nikdy nevstúpil. Z výsluchu žalovaného v 1. rade, ktorý bol vykonaný dňa 26.09.2018, jednoznačne vyplynulo, že žalovaný v 2. rade sa v tej dobe pokúšal zvýšiť svoje ručenie, najmä v súvislosti s projektom v F. a tvrdil, že prostredníctvom svojich právnych zástupcov vybuduje záložné právo H.. Žalovaný v 1. rade uviedol, že žalovaný v 2. rade v tom čase vlastnil banku na H., pre upresnenie uviedol, že sa jednalo o materskú spoločnosť žalovaného v 2. rade Reiffeisen bank. Na dobu, kým sa záložné právo H. zriadi, žalovaný v 2. rade si od žalovaného v 1. rade vyžiadaval osobné ručenie. Záverom žalovaný v 1. rade dodal, že pre neho z neznámych dôvodov nikdy neprišlo k tomuto kroku, a pretože žalovaný v 2. rade porušil niektoré pravidlá, ktoré si vzájomne žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade dojednali ich vzťah sa narušil. Z výsluchu žalovaného v 1. rade je zrejmé, že zo strany žalovaného v 1. rade, ani zo strany žalovaného v 3. rade nebolo žiadnym spôsobom bránené k vzniku záložného práva H., keďže uvedené bolo v kompetencii žalovaného v 2. rade a problém so zriadením záložného práva H. vznikol na ich strane. Výsluchom pána C.. L. B. bolo potvrdené, že ručiteľské vyhlásenie malo mať určitú (obmedzenú) časovú pôsobnosť do doby, kedy budú založené pozemky na H.. Žalobkyňa v priebehu prvoinštančného konania postupovala v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. práva patria len bdelym a preukázateľne namietala neplatnosť predmetných právnych úkonov, a to bez zbytočného odkladu po tom, čo sa dozvedela o ich realizácii. Napriek tomu, že žalovaný v 2. rade nemá v súčasnosti žiaden exekučný titul, žalobkyňa v žiadnom prípade nemôže byť na ťarchu, že postupuje starostlivo a opatrne aktívne sa zaujímajúc o ochranu svojich práv. Opätovne citovala uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 08.11.2011, sp. zn. Srž/38/2011 a tiež bod 4.1 dohody o ručení zo dňa 16.05.2011. V zmysle uvedeného má za to, že dostatočným spôsobom preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na tomto konaní. Má za to, že žalovaný v 2. rade môže aj v súčasnosti disponovať exekučným titulom, a preto je daný naliehavý záujem na tomto konaní. Ako manželka žalovaného v 1. rade nemala žiadnu vedomosť o uzatvorení zmluvy o použití zmenky, ručiteľskom vyhlásení, ani o existencii zmenky, resp. avalu zmenky, čo bolo v priebehu konania nesporne preukázané výsluchom žalobkyne, ako aj výsluchom žalovaného v 1. rade na pojednávaní dňa 26.09.2018. Z výsluchu žalobkyne na pojednávaní dňa 26.09.2018 je zrejmé, že nemala vedomosť o tom, že jej manžel žalovaný v 1. rade podpísal ručiteľský záväzok na zmenke. V tom čase sa výlučne starala o rodinu (päť detí) a žalovaný v 1. rade ako jej manžel ju o predmetných právnych úkonoch neinformoval. Výsluchom žalobkyne

bolo preukázané, že pred rokom XXXX nebola spoločníkom, členom štatutárneho orgánu, resp. iného dozorného orgánu v nejakej obchodnej spoločnosti. Ďalej bolo preukázané, že nevykonávala žiadnu činnosť pre spoločnosti, v ktorých bol žalovaný v 1. rade konateľom, resp. spoločníkom. Skutočnosť, že nemala vedomosť o uzatvorení predmetných právnych úkonov žalovaným v 1. rade potvrdil svojím výsluchom na pojednávaní dňa 26.09.2018 aj žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že ju nepovažoval za potrebné informovať o určitých skutočnostiach týkajúcich sa jeho podnikateľských aktivít, osobné ručenie malo byť len dočasného charakteru a z toho dôvodu neinformoval svoju manželku, t.j. žalobkyňu, o týchto veciach. V rámci pojednávania konaného dňa 22.06.2018 výsluchom pána Ing. L. B., ktorý od roku 2010 až do súčasnosti pôsobí ako externý finančný poradca žalovaného v 1. rade, bolo potvrdené, že žalobkyňa v rozhodnom období nepôsobila v spoločnosti. P. C. L. B. je názoru, že nemala vedomosť, keď sa zmenky podpisovali. Zároveň uviedol, že keďže ju v tých rokoch vo firme nevidel, má dôvod sa domnievať, že o tom nevedela a sama mu povedala, že o podnikateľských aktivitách svojho manžela sa dozvedela až keď sa stala konateľkou. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že v I. kole bolo dohodnuté, že spracovanie vzniku záložného práva H. vykonajú zamestnanci našej ukrajinskej spoločnosti, ktorá tieto pozemky vlastní, ale keďže sa im to nepodarilo v lehote, ktorú požadoval žalovaný v 2. rade, tak žalovaný v 2. rade pristúpil k tomu, že toto zabezpečoval sám. Výsluchom svedkyne U. M. G., zamestnankyne žalovaného v 2. rade, na pojednávaní konanom dňa 22.06.2018 vypovedala, že vzhľadom na to, že záložné právo nebolo predložené zo strany p. I., žalovaný v 2. rade sa snažil z vlastnej iniciatívy zabezpečiť zmluvy, resp. vyhľadanie právnej kancelárie, ktorá by zabezpečila prípravu takých zmlúv smerujúcich k vzniku záložného práva pozemkov na H.. Dňa 26.06.2014 bola žalovanému v 1. rade doručená žaloba žalovaného v 2. rade o zaplatenie sumy vo výške 3.818.770,14 eur s príslušenstvom spolu s výzvou na doručenie žalobnej odpovede. Niekedy po tomto čase sa žalobkyňa po prvýkrát dozvedela o uzatvorení zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia, o existencii zmenky a avalu zmenky, teda aj o osobnom ručení žalovaného v 1. rade v tejto transakcii. Uvedené potvrdzuje aj výsluch žalobkyne dňa 26.09.2018, kedy uviedla, že o záväzkoch svojho manžela sa dozvedela zo žaloby, keďže žije s manželom v jednej domácnosti a dozvedela sa o nej zrejme od manžela, t.j. žalovaného v 1. rade žalovaný v 2. rade zastáva názor, že podpisom ručiteľského záväzku jedným z manželov vzniká tento záväzok iba jednému z manželov. Tento názor žalovaný v 2. rade opiera o viaceré judikáty, pričom vzhľadom na existenciu kľúčového nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp. zn. I. ÚS 26/2010 možno ustáliť, že táto judikatúra je prekonaná. Žalobkyňa na tomto mieste považovala za nevyhnutné zdôrazniť, že práve nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp. zn. I. ÚS 26/2010 bol pozmenený prístup k interpretácii ustanovení § 145 a § 147 Občianskeho zákonníka. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp. zn.: I. ÚS 26/2010 „Podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 OZ nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.“ V nadväznosti na vyššie uvedenú argumentáciu žalovaného v 2. rade, žalobkyňa poukázala na protiústavnosť judikátov, ktoré vymienil žalovaný v 2. rade. Skutočnosť, že krajské sudy, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní žiadnym spôsobom nezohľadnili nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je všeobecne záväzný, a že tieto judikáty následne už neboli predmetom rozhodovania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nemôže byť na ťarchu žalobkyňi. „Na druhej strane je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010-26, ktoré vyššie uvedené princípy do istej miery prelamuje. V súlade s predmetným rozhodnutím je súd povinný skúmať, či právny úkon uznania dlhu, a to vzhľadom na jeho majetkový dopad, nie je v rozpore s dobrými mravmi. Skúmanie tejto otázky závisí podľa nášho názoru vždy od skutkových okolností konkrétneho prípadu. Uvedené možno analogicky aplikovať aj na otázky ručenia. Primárna otázka dokazovania by sa mala zamerať na to, či druhý manžel vedel alebo mohol vedieť o existencii ručiteľského vyhlásenia druhým manželom.“ Žalobkyňa uviedla, že má za to, že v priebehu konania dostatočným spôsobom preukázala, že právne úkony sú neplatné, najmä z dôvodu, že ako manželka žalovaného v 1. rade s nimi neprejavila súhlas a nemala o nich vedomosť a ani o ich účinkoch, hoci sa takéto súhlas v zmysle § 145 ods. 1 OZ vyžaduje.

22. Dňa 05.11.2018 podal písomnú záverečnú reč žalovaný v 1. rade, v ktorej zhrnul svoje návrhy a vyjadril sa k dokazovaniu a k právnej stránke predmetnej právnej veci nasledovne.

I. Žalovaný v 2. rade v právnej pozícii veriteľa uzavrel dňa 16.07.2008 so žalovaným v 3. rade v právnej pozícii dlžníka zmluvu o splátkovom úvere č. 3468/2008 v znení jej dodatkov č. 1-7, v zmysle ktorej bol žalovanému v 3. rade poskytnutý úver (ďalej len „zmluva o splátkovom úvere“). Žalovaný v 2. rade v právnej pozícii veriteľa so žalovaným v 3. rade v právnej pozícii dlžníka a žalovaným v 1. rade v

právnej pozícii avalistu uzatvoril dňa 03.09.2012 zmluvu o použití zmenky (ďalej len „zmluva o použití zmenky“). V zmysle bodu 1.9 Zmluvy o použití zmenky (ďalej len „ručiteľské vyhlásenie“) sa žalovaný v 1. rade zaviazal zaplatiť žalovanému v 2. rade v právnej pozícii veriteľa za žalovaného v 3. rade v právnej pozícii dlžníka celkovú pohľadávku žalovaného v 2. rade v právnej pozícii veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „zabezpečená pohľadávka“), pre prípad že ju nezplatí žalovaný v 3. rade v právnej pozícii dlžníka riadne a včas. V zmysle zmluvy o použití zmenky ručiteľské vyhlásenie zanikne najneskôr do 31.10.2012, ak dovtedy platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXXX v M. oblasti rajon X., ktoré bude zabezpečovať zabezpečenú pohľadávku žalovaného v 2. rade, a to dňom vzniku tohto záložného práva (ďalej len „záložné právo H.“). Právo žalovaného v 2. rade v právnej pozícii veriteľa vyplniť bianko zmenku malo zaniknúť v prípade, ak do 31.10.2012 platne vznikne záložné právo H.. Skutočnosť, že ručiteľské vyhlásenie malo mať časovo obmedzenú pôsobnosť bola preukázaná aj výsluchom pána C.. L. B., ktorý pôsobí ako externý finančný poradca žalovaného v 1. rade.

II. Žalovaný v 1. rade potvrdzuje, že sa žalobkyňa dňa 10.07.2014 v zmysle ustanovenia § 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) dovolala neplatnosti právnych úkonov realizovaných žalovaným v 1. rade, a to zmluvy o použití zmenky, ručiteľského vyhlásenia a ručiteľského vyhlásenia/avalu žalovaného v 1. rade na zmenke (ďalej spolu len „právne úkony“). Dovolanie sa neplatnosti právnych úkonov voči žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade žalobkyňa preukázala listinnými dôkazmi. III. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba mal právne postavenie spotrebiteľa pri uzatvorení zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia, keďže sa bez pochyb jednalo o právny úkon fyzickej osoby nekonajúcej v rámci predmetu svojej podnikateľskej, resp. obchodnej činnosti. Zmluva o použití zmenky je formulárová (štandardizovaná) zmluva, kedy žalovaný v 1. rade nemal možnosť žiadnym spôsobom zmeniť jej obsah. Žalovaný v 1. rade mohol len prijať návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý bol vopred naformulovaný žalovaným v 2. rade, alebo takýto návrh neprijať. V zmysle úplného výpisu z obchodného registra žalovaného v 3. rade, ako aj zo svedeckých výpovedí žalobkyne a žalovaného v 1. rade, má žalovaný v 1. rade za preukázané, že žalovaný v 1. rade v rozhodnom čase nebol ani spoločníkom žalovaného v 3. rade, a teda by nenastúpilo ani zákonné ručenie za záväzky žalovaného v 3. rade. Žalovaný v 1. rade konajúci v právnom postavení spotrebiteľa prijal záväzok na mimoriadne vysokú sumu ručenia a zároveň sa vzdal všetkých ochranných ustanovení, ktoré umožňuje Občiansky zákonník. Týmto konaním žalovaný v 1. rade prevzal na seba neprimerane veľké riziko bez akejkoľvek protihodnoty a záväzok žalovaného v 1. rade je za daných okolností očividne v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti si žalovaný v 1. rade poukazuje na to, že suma ručenia môže mať za následok úplnú likvidáciu osobného vlastníctva žalovaného v 1. rade, keďže niekoľkonásobne prevyšuje celoživotné príjmy bežného človeka v hospodárstve Slovenskej republiky. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky je potrebné právny úkon posudzovať aj cez prizmu dobrých mravov, keď sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda úkon absolútne neplatný.

IV. V zmysle § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. V zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. Žalobkyni, rovnako tak žalovanému v 1. rade, sa podarilo poprieť tvrdenie žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že podpisom ručiteľského záväzku jedným z manželov vzniká tento záväzok iba jednému manželovi. Judikatúra, na ktorú odkazuje žalovaný v 2. rade, je prekonaná (rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp.zn. 6Co/292/2012 zo dňa 17.09.2012, sp.zn. 8Co/1/2012 zo dňa 25.03.2014, sp.zn. 1CoZm/16/2013 zo dňa 24.04.2014, sp.zn. 8Co/668/2015 zo dňa 30.05.2017 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/234/2010 zo dňa 29.06.2011). Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp.zn. I. ÚS 26/2010 je rozhodujúci pre prístup k interpretácii ustanovení § 145 a § 147 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 1. rade sa stotožňuje v celom rozsahu s argumentáciou žalobkyne v tom, že judikáty, o ktoré opiera svoje tvrdenia žalovaný v 2. rade, sú protiústavné. Fakt, že judikáty, na ktoré poukazuje žalovaný v 2. rade, nikdy neboli predmetom rozhodovania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nemôže spôsobiť ujmu žalobkyni. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2010, sp.zn. I. ÚS 26/2010 sa má za to, že: „Najvyšší súd však vychádzal zo svojej staršej judikatúry a nezohľadnil extrémne nespravodlivé dôsledky svojho rozsudku vo vzťahu k sťažovateľke. Uspokojil sa so záverom, že neexistuje priamy

vzťah skúmaného právneho úkonu k spoločným veciam, pričom na účinky tohto právneho úkonu vo vzťahu k spoločným veciam už neprihliadol. Podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.“ Žalobkyňa a žalovaný v 1. rade sú manželmi od 24.02.1979, čo sa potvrdilo nielen výsluchom žalobkyne a žalovaného v 1. rade, ale aj listinným dôkazom, a to predloženým sobášnym listom. Na pojednávaní dňa 26.09.2018 bol vykonaný výsluch žalobkyne a žalovaného v 1. rade za účelom zistenia, či žalobkyňa ako manželka žalovaného v 1. rade mala vedomosť o uzatvorení právnych úkonoch v rozhodnom čase. Ako vyplynulo z výsluchu žalobkyne zo dňa 26.09.2018, žalobkyňa ako manželka žalovaného v 1. rade nevedela o tom, že jej manžel (žalovaný v 1. rade) prevzal na seba ručiteľský záväzok na zmenke. Žalobkyňa uviedla, že sa v rozhodnom čase venovala len a jedine starostlivosti o rodinu (5 detí) a žalovaný v 1. rade ako jej manžel ju o právnych úkonoch neinformoval. Výsluchom bolo okrem iného potvrdené, že pred rokom 2012 žalobkyňa nevystupovala ako spoločník, členka štatutárneho orgánu, resp. iného dozorného orgánu v žiadnej obchodnej spoločnosti a zároveň nevykonávala žiadnu činnosť v prospech spoločností, kde figuroval žalovaný v 1. rade ako konateľ, resp. spoločník. Tak ako na výsluchu konanom dňa 26.09.2018, týmto žalovaný v 1. rade opakovane potvrdzuje, že nepovažoval za potrebné informovať svoju manželku - žalobkyňu o niektorých skutočnostiach týkajúcich sa jeho podnikateľských aktivít. Jedným z dôvodov prečo tak žalovaný v 1. rade neučinil, bolo, že jeho osobné ručenie malo mať časovo obmedzenú pôsobnosť, a to do času zriadenia záložného práva na pozemky H., ku ktorému nakoniec nedošlo z dôvodov na strane žalovaného v 2. rade. C.. L. B. uviedol na pojednávaní dňa 22.06.2018, že žalobkyňa podľa neho nemala vedomosť, že sa zmenky podpisovali, keďže žalobkyňu v tomto období nevidaval vo firme. Žalobkyňa sa mu zmienila, že informácie o podnikateľských aktivitách žalovaného v 1. rade nadobudla až po tom, čo sa stala konateľom.

V. V zmysle § 49a Občianskeho zákonníka je právny úkon neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Ako je uvedené vyššie, ručiteľské vyhlásenie malo zaniknúť najneskôr do 31.10.2012 s tým, že do toho času malo platne vzniknúť podľa príslušného právneho poriadku záložné právo H.. Keďže žalovaný v 2. rade v rozpore s dohodou vedome neurobil všetky vyžadované a dojednané opatrenia a neposkytol súčinnosť potrebnú pre vznik záložného práva H., k vzniku záložného práva H. nedošlo. Zároveň došlo k zamedzeniu zániku ručenia žalovaným v 1. rade v zmysle čl. I bod 1.9. Zmluvy o použití zmenky. Žalovaný v 1. rade konal v omyle pri uzatváraní zmluvy o použití zmenky, pretože jeho úmysel smeroval k časovo obmedzenému zabezpečeniu Zabezpečovanej pohľadávky. Žalovaný v 1. rade by nikdy nesúhlasil s osobným ručením, nepodpísal by zmluvu o použití zmenky a zmenku by neavaloval, ak by bol vopred informovaný, že žalovaný v 2. rade zmarí vznik záložného práva H., a že právne úkony nebudú mať časovo obmedzenú platnosť. O tejto skutočnosti nepochybne žalovaný v 2. rade vedel vzhľadom na to, že uzatvoreniu právnych úkonov predchádzali predzmluvné rokovania, ktoré sa niesli v duchu, že zámerom je zabezpečiť vznik záložného práva H. a zánik práva vyplniť bianko zmenku a zánik ručiteľského vyhlásenia. Z výsluchu žalovaného v 1. rade, ktorý bol vykonaný na pojednávaní dňa 26.09.2018, je zrejmé, že žalovaný v 2. rade sa snažil zvýšiť svoje ručenie, a to hlavne v súvislosti s projektom v F. a ubezpečoval žalovaného v 1. rade, že zriadi záložné právo H. za pomoci svojich právnych zástupcov. Ďalej bolo výsluchom žalovaného v 1. rade preukázané, že žalovaný v 1. rade, ani žalovaný v 3. rade, nebránili vzniku záložného práva H., keďže uvedené bolo v pôsobnosti žalovaného v 2. rade.

VI. Žalovaný v 1. rade navrhol, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný v 1. rade sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou argumentáciou žalobkyne a má za to, že v priebehu prvoinštančného konania bolo nespochybniteľným spôsobom preukázané, že právne úkony sú neplatné. Dôvodmi neplatnosti právnych úkonov sú:

- absencia súhlasu žalobkyne ako manželky žalovaného v 1. rade, napriek tomu, že zákon, a to konkrétne ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, takýto súhlas vyžaduje;
- existencia rozporu s dobrými mravmi, keďže žalovaný v 1. rade v právnej pozícii spotrebiteľa prevzal uzatvorením zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia záväzok na extrémne vysokú sumu ručenia prevyšujúcu niekoľkonásobne celoživotné príjmy bežného človeka;
- skutočnosť, že žalovaný v 1. rade konal pri uzatváraní právnych úkonov v podstatnom omyle. Účelom malo byť časovo obmedzené zabezpečenie zabezpečovanej pohľadávky. Žalovaný v 1. rade nemal správnu predstavu o právnych účinkoch zmluvy o použití zmenky. Žalovaný v 2. rade zmaril vznik záložného práva H..

23. Dňa 18.04.2019 písomným podaním žalovaný v 2. rade súdu oznámil, že podľa § 51 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení „Ak zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu zruší stály rozhodcovský súd, rozhodcovské konania vedené pred týmto stálym rozhodcovským súdom sa prerušujú dňom, ktorým zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu podľa § 12 ods. 2 písm. b) v Obchodnom vestníku zverejnil zrušenie stáleho rozhodcovského súdu, a zastávajú sa uplynutím troch mesiacov od tohto zverejnenia zrušenia stáleho rozhodcovského súdu.“ V zmysle vyššie uvedeného došlo teda ku dňu 02.04.2019 k zastaveniu konania o zaplatenie. Žalovaný v 2. rade teda nemôže v konaní o zaplatenie získať exekučný titul voči žalovanému v 1. rade. Žalovaný v 2. rade nepodal voči žalovanému v 1. rade žiadnu inú žalobu o zaplatenie. Rovnako tak žalovaný v 2. rade nepodal žiaden návrh na vykonanie exekúcie voči žalovanému v 1. rade. Tvrdenie o možnej existencii notárskej zápisnice ako exekučného titulu vo vyjadrení žalobkyne z 23.10.2017 a 02.10.2018 žalobkyňa nijako nepreukázala. Navyše, nie je ani možné rozumne predpokladať, že takáto notárska zápisnica existuje. Aký dôvod by malo podanie žaloby žalovaným v 2. rade v konaní o zaplatenie, pokiaľ by sa mu mohol vyhnúť a vymáhať žalovanú sumu od žalovaného v 1. rade priamo prostredníctvom exekúcie vedenej na základe takejto notárskej zápisnice? Z vykonaného dokazovania je teda nepochybné, že žalovaný v 2. rade nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiadne konanie o zaplatenie, ani nepodal voči nemu žiaden návrh na vykonanie exekúcie. Naliehavý právny záujem je pritom podľa žalobkyne daný výlučne hrozbou exekučného konania voči žalovanému v 1. rade, pričom pohľadávka podľa žalobkyne môže byť uspokojená z BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade a bez takéhoto určenia je právne postavenie žalobkyne neisté. Keďže preukázanie naliehavého právneho záujmu je nevyhnutný predpoklad na to, aby súd mohol v konaní rozhodnúť o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, a žalobkyňa existenciu naliehavého právneho záujmu v tomto konaní nepreukázala, je táto skutočnosť sama osebe dôvodom na to, aby bola žaloba zamietnutá. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.02.2009 sp. zn. 4Cdo/89/2007 „Ak súd zamietá určovací žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je vylúčené, aby súčasne žalobu preskúma po vecnej stránke.“ K podaniu pripojil výpis z Obchodného vestníka 1/2019 zo dňa 02.01.2019. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný v 2. rade žiadal, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

24. Podaním datovaným dňa 24.04.2019 sa k vyjadreniu žalovaného v 2. rade vyjadřila žalobkyňa. Citovala § 182 a § 154 CSP a uviedla najmä, že vzhľadom na to, že konajúci súd nevyhlásil dokazovanie za skončené a v kontexte podania žalovaného v 2. rade, žalobkyňa predkladá konajúcemu súdu nasledovné vyjadrenie v ktorom uviedla najmä nasledovné. Žalovaný v 2. rade uviedol, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalovaný v 2. rade nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiadne konanie o zaplatenie, ani nepodal voči nemu žiaden návrh na vykonanie exekúcie. Naliehavý právny záujem je pritom podľa žalobkyne daný výlučne hrozbou exekučného konania voči žalovanému v 1. rade, pričom pohľadávka podľa žalobkyne môže byť uspokojená z BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade a bez takéhoto určenia je právne postavenie žalobkyne neisté. V tejto súvislosti opätovne dala do pozornosti konajúcemu súdu, že v zmysle bodu 4.1 dohody o ručení zo dňa 16.05.2011, v súvislosti s posilnením vymáhateľnosti zabezpečovanej pohľadávky bude notárom spísaná za účelom priameho výkonu práv veriteľa z tejto dohody a/alebo úverovej zmluvy Notárska zápisnica o právnom záväzku ručiteľa ako povinného voči veriteľovi ako oprávnenému podľa zák. č. 233/1995 Z.z. Účastníkmi uvedenej notárskej zápisnice budú veriteľ, dlžník a ručiteľ. Vyhlásenia Žalovaného v 2. rade v jeho vyjadrení žalobkyňa považuje za zavádzajúce a nepreukázané. Žalobkyňa zotrvala na názore, že v nadväznosti na vyššie uvedené môže žalovaný v 2. rade disponovať exekučným titulom, a teda nepochybné existuje naliehavý právny záujem na tomto konaní. Žalobkyňa sa dovoľáva voči žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade neplatnosti právnych úkonov vykonaných žalovaným v 1. rade: uzatvorenia zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 zo strany Žalovaného v 1. rade, ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 1. rade podľa bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky a ručiteľského vyhlásenia/avalu žalovaného v 1. rade na zmenke. V právnej teórii je notoricky známe, že povahu ručiteľského záväzku charakterizuje vzťah ručiteľského záväzku a hlavného záväzku, ktorý určuje subsidiarita a akcesorita. „Ručiteľský záväzok je akcesorický, t.j. vedľajší, závislý čo do svojho vzniku, zániku, platnosti a spravidla aj obsahu od záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, ktorý je hlavný a určujúci. Zákon z princípu akcesority ručiteľského záväzku pripúšťa výnimky (pozri výklad k § 304 a k § 311 ods. 2). Ručiteľský záväzok je záväzkom subsidiárnym, lebo povinnosť ručiteľa splniť záväzok má vo vzťahu k primárnej povinnosti dlžníka podpornú povahu. Ručiteľ je povinný plniť až vtedy, keď dlžník nesplnil svoj splatný záväzok napriek písomnej výzve veriteľa, aby plnil. Ručiteľ tu

vystupuje ako náhradný dlžník. Medzi dlžníkom a ručiteľom nie je vzťah solidarity. Aj z tejto zásady zákon ustanovuje výnimky (§ 306). V zmysle ustanovenia § 310 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, právo veriteľa voči ručiteľovi sa nepremlčí pred premlčaním práva voči dlžníkovi. Právna úprava premlčania upravená vo vyššie citovanom ustanovení má logický základ, keďže vyvažuje na jednej strane premlčanie vo vzťahu veriteľa a dlžníka a na strane druhej veriteľa a ručiteľa. Zámer ustanovenia spočíva aj v tom, že sa nedá vylúčiť, aby sa premlčacia doba pri nárokoch veriteľa voči ručiteľovi skončila skôr ako premlčacia doba pri práve veriteľa voči dlžníkovi. V ručiteľskom vzťahu, t.j. vo vzťahu veriteľ - ručiteľ, premlčacia doba začne plynúť odo dňa, kedy veriteľ môže uplatniť právo na plnenie voči ručiteľovi. Uplatnenie tohto práva je podmienené jeho márnym uplynutím voči dlžníkovi (§ 306 ods. 1). Z toho vyplýva, že je tu určitá časová postupnosť spočívajúca v tom, že premlčacia doba pri práve na plnenie medzi veriteľom a dlžníkom (hlavný záväzok) začne plynúť skôr ako premlčacia doba pri práve na plnenie medzi veriteľom a ručiteľom vedľajší záväzok. Ručiteľský záväzok žalovaného v 1. rade sa teda nepremlčí skôr ako záväzok hlavný, kde premlčacia doba ešte neuplynula. Existenciu naliehavého právneho záujmu preukazuje okrem iného aj skutočnosť, že Žalovaný v II. rade môže kedykoľvek podať žalobu smerujúcu voči žalovanému v 1. rade, keďže neexistuje ku dnešnému dňu prekážka rozsúdenej veci. Žalovaný v 2. rade zároveň disponuje možnosťou žalovať žalovaného v 1. rade, žalovaného v 3. rade aj z iných právnych titulov, a to zo zmenky vystavenej dňa 03.09.2012 žalovaným v 3. rade, z dohody o ručení uzatvorenej medzi žalovaným v 2. rade v právnom postavení veriteľa a žalovaným v 1. rade v právnom postavení ručiteľa zo dňa 16.05.2011. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2009 sp. zn.: 5 Cdo/120/2009, prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. Žalobkyňa uviedla, že sa domnieva, že konanie žalovaného v 2. rade spočívajúce vo vedomom zastavení konania vedeného (pôvodne) pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie v právnej veci žalovaného v 2. rade v právnom postavení žalobcu voči žalovanému v 1. rade v právnom postavení žalovaného o zaplatenie 3.818.770,14 eur s príslušenstvom, sp. zn. 11/2014-7078, je účelové. Za predpokladu, že je pravdou, že nepodal žalovaný v 2. rade voči žalovanému v 1. rade žiadnu žalobu, uvedené neznamená, že neexistuje hrozba konania v budúcnosti. K tvrdeniu žalovaného v 2. rade, že nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiadne konanie o zaplatenie, ani nepodal voči nemu žiaden návrh na vykonanie exekúcie, záverom žalobkyňa uviedla, že sa jedná o ničím nepodložené tvrdenie zo strany žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 2. rade nepredložil konajúcemu súdu na preukázanie svojho tvrdenia ilustráciu súdnych konaní vedených žalovaným v 2. rade voči žalovanému v 1. rade, a teda nie je preukázané ani to, že žalovaný v 2. rade naozaj nepodal žalobu voči žalovanému v 1. rade. Žalobkyňa ďalej s poukazom na Čl. 46 ods. 1, Čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, Čl. 1 CSP a v zmysle Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd poukázala na právo na súdnu ochranu. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 13.12.2005, sp. zn. IV. ÚS 214/04, podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (Čl. 46 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 51 Ústavy), v danom prípade Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 28.08.2012, sp. zn. IV. ÚS 295/2012, výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Trnave

zo dňa 31.07.2017, sp. zn. 24Co/375/2016, obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky patrí predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. O naplnenie žalobkyňou tvrdeného odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdi musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Ak by sa konajúci súd stotožnil s názorom žalovaného v 2. rade a žalobu by v plnom rozsahu zamietol, tak žalobkyňa nebude mať možnosť v budúcnosti (ak žalovaný v 2. rade podá žalobu voči žalovanému v 1. rade či už na základe zmenky, ručiteľského vyhlásenia alebo notárskej zápisnice) sa žiadnym spôsobom brániť, a teda uplatňovať prostriedky procesnej obrany, keďže takýmto rozhodnutím konajúceho súdu mu bude jeho procesné postavenie značne sťažené a bude mu v rozpore s Ústavou SR odňaté právo na súdnu a inú právnu ochranu. V priebehu konania žalobkyňa dostatočným a nevyvrátiteľným spôsobom preukázala, že právne úkony sú neplatné. Uviedla, že sa v plnej miere pridrižiava všetkých písomných podaní doručených konajúcemu súdu. Právne úkony sú neplatné, a to najmä z titulu, že žalobkyňa ako manželka žalovaného v 1. rade s nimi neprejavila súhlas a nemala o nich vedomosť a ani o ich účinkoch, hoci sa takýto súhlas v zmysle § 145 ods. 1 OZ vyžaduje .

25. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 11.06.2019 uviedol, že má za to, že žalobkyňa v konaní preukázala naliehavý právny záujem ako aj dôvodnosť žaloby, pridrižiaval sa písomnej žaloby ako aj všetkých vyjadrení a žiadal, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

26. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní dňa 11.06.2019 sa pridrižiaval všetkých doteraz podaných písomných vyjadrení ako aj ústnych prednesov, uviedol, že žalovaný v 1. rade súhlasí s podanou žalobou a taktiež s vykonaným dokazovaním, nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a z uvedených dôvodov žiadal, aby súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

27. Zástupca žalovaného v 2. rade na pojednávaní dňa 11.06.2019 ústne preniesol záverečnú reč, v ktorej uviedol nasledovné, že sa pridrižiava všetkých písomných podaní a ústnych prednesov prezentovaných v tomto konaní a navrhol žalobu zamietnuť. Žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti úkonov uvedených v žalobe. Zo žaloby vyplýva, že ten je daný výlučne hrozbou exekučného konania voči žalovanému v 1. rade, pričom pohľadávka podľa žalobkyne môže byť uspokojená z BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Z vykonaného dokazovania je však nepochybné, že žalovaný v 2. rade nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiadne konanie o zaplatenie, ani nepodal voči nemu žiaden návrh na vykonanie exekúcie. Žalobkyňa v podaní z 24.04.2019 uviedla, že tvrdenie žalovaného v 2. rade o neexistencii exekučného titulu, je nepodložené, zavádzajúce a nepreukázané. Nie je to pravda. Žalovaný v 2. rade nijako nezavádza. Čo sa týka tvrdenia o nepreukázanosti / nepodloženosti týchto tvrdení, od žalovaného v 2. rade nie je možné spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu tvrdenej skutočnosti (v tomto prípade neexistenciu exekučného titulu), čo potvrdzuje aj konštantná judikatúra (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/13/2009 z 24.02.2010 a 6Cdo/81/2010 z 31.05.2010, uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 21/2018 z 24.01.2018). Je potrebné rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje, a preto v takomto prípade dochádza k presunu dôkazného bremena na protistranu. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že žalovaný v 2. rade má k dispozícii exekučný titul, musí tvrdenú skutočnosť preukázať a nie, že žalovaný v 2. rade má preukázať jeho neexistenciu. To objektívne nie je možné. Žalobkyňa dôkazné bremeno o existencii exekučného titulu v prospech žalovaného v 2. rade neuniesla, existenciu žiadneho takéhoto exekučného titulu nepreukázala. Navyše už len z okolností tohto prípadu, kedy žalovaný v 2. rade do dnešného dňa žalobkyňou tvrdený exekučný titul (notársku zápisnicu) voči žalovanému v 1. rade nevyužil, je zrejmé, že žalobkyňou tvrdený exekučný titul neexistuje. Pokiaľ sa žalobkyňa domnieva, že žalovaný v 2. rade znovu podal žalobu o zaplatenie voči žalovanému v 1. rade, ako tvrdí v podaní z 24.04.2019, musí opäť s ohľadom na negatívnu dôkaznú teóriu, konštantne judikovanú, túto skutočnosť preukázať. Žalobkyňa však ani podanie takejto novej žaloby nepreukázala (pričom žalovaný v 2. rade opäť uvádza, že žiadnu novú žalobu voči žalovanému v 1. rade nepodal a žiadne konanie o zaplatenie voči nemu nevedie). Neobstojí

ani tvrdenie o potrebe preukázania lustrácie súdnych konaní vedených žalovaným v 2. rade voči žalovanému v 1. rade. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade je fyzická osoba, nemôže žiadať o lustráciu súdnych konaní smerovať k získaniu osobných údajov fyzickej osoby (meno, priezvisko, dátum narodenia, adresa pre doručovanie...), súdy ani v praxi osobné údaje strán konania, ktorými sú fyzické osoby v rámci lustrácie neuvádzajú, a preto výsledok lustrácie by ani nemohol preukázať prípadné podanie/nepodanie žaloby voči žalovanému v 1. rade. Preto platí, že žalovaný v 2. rade nemá voči žalovanému v 1. rade žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiadne konanie o zaplatenie, ani nepodal voči nemu žiaden návrh na vykonanie exekúcie. Podotkol, že v zmysle konštantnej judikatúry naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase rozhodovania a je preukázané, že v čase rozhodovania žalovaný v 2. rade voči žalovanému v 1. rade nemá žiaden exekučný titul, nevedie voči nemu žiaden konanie o zaplatenie ani nevykonáva žiadne úkony na vymoženie dlhovanej sumy. Žalobkyňa v podaní z 24.04.2019 tvrdí, že konanie žalovaného v 2. rade spočívajúce vo vedomom zastavení konania vedeného pred Stálym rozhodcovským súdom SBA pod sp. zn. 11/2014/7078, je účelové. Takéto tvrdenie žalobkyne je absurdné a nezmyselné. Žalovaný v 2. rade nevykonal žiaden procesný úkon, ktorý by viedol k zastaveniu konania o zaplatenie. Rovnako žalovaný v 2. rade nijako nemohol odvrátiť účinky zastavenia takéhoto konania o zaplatenie. K zastaveniu tohto konania prišlo priamo zo zákona a konanie alebo nekonanie žalovaného v 2. rade na zastavenie konania nemalo a nemá žiaden vplyv. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne ohľadom neplatnosti avalu žalovaného v 1. rade na bianko zmenke, žalovaný v 2. rade podotýka, že zmenečné ručenie do dnešného dňa ani len nevzniklo, takže nemôže byť v žiadnom prípade neplatné. Zmenečné ručenie prichádza do úvahy, len ak sú splnené podmienky v zákone zmenkovom a šekovom č. 191/1950 Zb., vždy však minimálne v prípade existencie zmenky ako cenného papiera. Bianko zmenka však riadnou zmenkou nie je, nakoľko neobsahuje náležitosti predpokladané zákonom, a preto zmenečné ručenie (aval), ktorého neplatnosť sa žalobkyňa domáha, neexistuje. Vo vzťahu k tvrdeniu o neplatnosti zmluvy o použití zmenky z 03.09.2012, tiež neexistuje naliehavý právny záujem na jej určení. Ak by aj došlo k doplneniu bianko zmenky v rozpore s dohodou, prípadne bez existencie platnej dohody, uvedená skutočnosť zakladá právo osoby zmenkovo zaviazanej namietat doplnenie v rozpore s dohodou, resp. doplnenie bez existencie dohody podľa § 17 zákona zmenkového a šekového. Teda aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že zmluva o použití zmenky z 03.09.2012, je neplatná, rozhodnutie súdu by nevytvorilo prekážku podmienky konania pre uplatnenie zmenkových nárokov. Navyše zo správania žalovaného v 2. rade je nepochybné, že (bianko) zmenku voči žalovanému v 1. rade neuplatnil a nebude uplatňovať. Do dnešného dňa (t.j. takmer 7 rokov od uzavretia zmluvy a podpisu bianko zmenky) bianko zmenku nevyplnil ani nijako nevyzýval žalovaného v 1. rade na plnenie záväzku vyplývajúceho zo zmenky. Bianko zmenku dokonca ani nemá žalovaný v 2. rade k dispozícii, keďže je uložená na tomto súde. Ďalším dôvodom neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti úkonov uvedených v žalobe je skutočnosť, v prípadnom exekučnom konaní na majetok žalovaného v 1. rade by ani nemohlo dôjsť k uspokojeniu z majetku v BSM. Z výpovede žalobkyne a žalovaného v 1. rade vyplýva, že nemajú vedomosť o žiadnom nehnuteľnom majetku v spoločnom BSM. Žalobkyňa nepreukázala existenciu akéhokoľvek majetku v BSM, ktorý by mohol byť uspokojený v prípadnej exekúcii na majetok žalovaného v 1. rade. Ak by teda aj žalovaný v 2. rade mal k dispozícii nejaký exekučný titul, nemohlo by dôjsť v prípadnej exekúcii k uspokojeniu z majetku v BSM, lebo taký ani neexistuje. Tvrdenie žalobkyne, že podanie žaloby umožňuje zásada vigilanti bus iura scripta sunt je nesprávne, nakoľko priamo ustanovenie § 80 OSP v čase podania žaloby ustanovovalo, že návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Ten v tomto konaní preukázaný nebol. Z vyššie uvedeného vyplýva, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti úkonov uvedených v žalobe nie je daný, a preto už len táto skutočnosť je dôvodom na zamietnutie žaloby. Dôvodom na zamietnutie žaloby je aj skutočnosť, že na platnosť úkonov uvedených v žalobe, nebol potrebný súhlas žalobkyne, hoci žalobkyňa tvrdí opak. Tvrdenie žalobkyne, že jej súhlas bol potrebný, je v rozpore s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a tiež rozhodovacou praxou okresných a krajských súdov, ako žalovaný v 1. rade preukázal v priebehu tohto konania. Nič na tom nemení ani ojedinelý Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, pričom navyše skutkové okolnosti sú v tomto konaní odlišné od tých, ktoré boli predmetom uvedeného nálezu. Argumentácia o protiústavnosti súdnych rozhodnutí uvedených žalovaným v 2. rade je absolútne nesprávna. V spomínanom náleze ústavný súd v danej veci preskúmaval len konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, a to v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti uvedeného prípadu, v žiadnom prípade nemožno hovoriť o jeho všeobecnej záväznosti, ako uvádza žalobkyňa. Nález Ústavného súdu bol v čase jeho vydania všeobecne záväzný výlučne v prípade konania o súlade právnych predpisov (§ 38 a 41 zákona 38/1993 Z.z., aktuálne § 83, resp. § 90 zákona 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde),

v súčasnosti aj v konaní o výklade ústavy alebo ústavných zákonov (§ 150 zákona o Ústavnom súde) a konaní o volebných veciach (§ 163 zákona o ústavnom súde). Ani jeden z týchto prípadov nie je predmetom tohto konania, a preto o žiadnej protiústavnosti žalobkyňou uvedených súdnych rozhodnutí nemôže byť reč. Žalovaný v 2. rade opäť poukázal na množstvo rozhodnutí vydaných po uvedenom náleze Ústavného súdu podporujúce konštantnú judikatúru, že súhlas manželky v prípade ručenia nie je potrebný. Pokiaľ žalovaný v 1. rade tvrdí, že táto judikatúra je prekonaná, toto tvrdenie ničím nepreukázal žiadnym odkazom na konkrétne rozhodnutie. K tvrdenej neplatnosti právnych úkonov podľa § 49a OZ je potrebné uviesť, že nie je pravda, keď vo svojej záverečnej reči žalobkyňa a žalovaný v 1. rade tvrdia, že žalovaný v 2. rade znemožnil zánik ručenia podľa bodu 1.9. zmluvy o použití zmenky tým, že znemožnil vznik záložného práva na H.. Táto skutočnosť z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva. Z výsluchov svedkov C.. B., U.. G. a predložených listinných dôkazov (napr. email p. B. a p. M.) jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 2. rade nijako nezmaril zánik ručenia žalovaného v 1. rade ani vzniku záložného práva na H. nebránil. Naopak, bol to žalovaný v 1. rade, ktorý mal vznik záložného práva na H. zabezpečiť v dohodnutej lehote, avšak neurobil tak. Svedok C.. B. (navrhnutý žalobkyňou) uviedol, že „naša organizačná zložka na H. vykoná úkony, ktoré budú viesť k zriadeniu záložného práva“, „v prvom kole bolo dohodnuté, že to vykonajú zamestnanci našej ukrajinskej spoločnosti, ktorá tieto pozemky vlastní, ale keďže sa im to nepodarilo v lehote, ktorú požadovala Tatra banka,“ a na otázku či do 31.10.2012 marila Tatra banka vznik záložného práva na H., tento svedok uviedol „nemám také informácie“. Svedkyňa p. G. uviedla na otázku či Tatra banka bránila vzniku záložného práva na pozemky na H., zas odpovedala „Nie“. Preto je možné uzavrieť, že žalovaný v 2. rade nijako neznenemožnil vznik záložného práva na H., k vzniku záložného práva na H. došlo z dôvodov na strane žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade a prípadný omyl žalovaného v 1. rade pri úkonoch obsiahnutých v zmluve o použití zmenky nemohol žalovaný v 2. rade ani vyvolať, ani o nich vedieť. Pokiaľ sa žalobkyňa domnieva, že žalovaný v 1. rade vystupoval pri úkonoch, ktoré sú predmetom tohto konania ako spotrebiteľ, tak toto tvrdenie je v rozpore s konštantnou judikatúrou (napr. rozsudok Súdneho dvora č. C 45/96, C-419/11 a C-74/15, rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5Ndc 10/2016). Takéto tvrdenie je preto úplne irelevantné a je možné jednoznačne konštatovať, že žalovaný v 1. rade nebol pri právnych úkonoch uvedených v žalobe v postavení spotrebiteľa. Akékoľvek nároky, ktoré žalobkyňa spája s postavením žalovaného v 1. rade ako spotrebiteľa, sú teda neopodstatnené a nemožno na ne prihliadať. V tejto súvislosti poukázal aj na absurdnosť a nesprávnosť tvrdení žalobkyne a žalovaného v 1. rade, že zmluva o použití zmenky je formulárová zmluva, ktorej obsah žalovaný v 1. rade nemohol zmeniť. Je nepochybné, že dojednanie o zániku ručenia v prípade splnenia určitých podmienok (vznik záložného práva na H.) nemôže byť štandardné znenie všetkých zmlúv o ručení a bolo dohadované individuálne. Tvrdenie o neplatnosti právnych úkonov podľa § 39 OZ v konaní rovnako nebolo preukázané. Ani jeden z úkonov svojim obsahom ani účelom neodporoval zákonu, ani ho neobchádzal ani sa nepriecil dobrým mravom. Tvrdenie žalobkyne o rozpore s dobrými mravmi nie je ničím podložené. Výška zabezpečovaného záväzku nie je dôvodom pre rozpor s dobrými mravmi. Nie je ani zrejmé, koho konanie by malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Ani spomínaný Nález ústavného súdu nie je v danom prípade možné použiť vzhľadom na odlišné skutkové okolnosti. Žalovaný nebol spoločníkom žalovaného v 3. rade a teda neprichádza do úvahy obchádzanie limitovaného ručenia spoločníka za záväzky spoločnosti. Rovnako na rozdiel od Nálezu Ústavného súdu, v tomto konaní nebolo preukázané, že predpokladaným cieľom právnych úkonov bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani žalovaný v 1. rade, ani žalovaný v 3. rade by neboli reálne schopní uspokojiť pohľadávku žalovaného v 2. rade a nemali ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. V tomto konaní bolo preukázané, že žalovaný v 3. rade mal majetok významnej hodnoty (napr. nehnuteľnosti, ale aj peňažné prostriedky poskytnuté žalovaným v 2. rade z úveru), rovnako majetok mal aj žalovaný v 1. rade (nehnuteľnosti, obchodné podiely v množstve spoločností). Žalovaný v 1. rade ešte upriamil pozornosť na skutočnosť, že pokiaľ žalobkyňa preukazuje nejaké svoje tvrdenia odkazom na výsluchy žalobkyne, resp. žalovaného v 1. rade, je potrebné zohľadniť, že ich výpovedná hodnota nie je rovnaká ako výpovede nestranných svedkov a v danom prípade je ovplyvnená spoločným záujmom žalobkyne a žalovaného v 1. rade - snahe vyhnúť sa plneniu, na ktoré sa žalovanému v 2. rade riadne zaviazal žalovaný v 1. rade. Žalovaný v 1. rade pritom ako konateľ žalovaného v 3. rade riadil žalovaného v 3. rade takým spôsobom, že tento nesplnil svoje záväzky voči žalovanému v 2. rade. Navyše ich výpovede vyznievajú nedôveryhodne - je ťažko uveriteľné, aby žalobkyňa aj žalovaný v 1. rade, ktorí - ako vyplýva z dokazovania - sú alebo boli konateľmi v množstve obchodných spoločností, vôbec nevedeli uviesť či a aký nehnuteľný majetok ako fyzické osoby vlastní. Je potom namieste mať pochybnosti o dôveryhodnosti iných tvrdení uvedených vo svojich výsluchoch a podaniach. Keďže neexistuje naliehavý

právny záujem na určení úkonov uvedených v žalobe a žalovaný vyvrátil tvrdenia o neplatnosti týchto úkonov podľa §§ 39, 40a a 49 OZ, žalovaný v 2. rade žiadal žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

28. Dokazovanie vykonal súd v zmysle návrhov procesných strán. Súd vykonal vo veci dokazovanie listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu a predloženými v konaní oboma stranami sporu, oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v tejto veci s výnimkou e-mailovej komunikácie v anglickom jazyku predloženej zo strany žalovaného v 2. rade, a to z dôvodu, že na tomto návrhu žalovaný v 2. rade nezotrval. Súd tiež vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, výsluchom žalovaného v 1. rade a výsluchom svedkov: Mgr. M. G. a C.. L. B.. Súd nevykonal výsluch ďalších svedkov z dôvodu, že na návrhoch strany nezotrvali respektíve ďalšie návrhy na výsluch nemali. Súd iné dôkazy nevykonal, strany sporu ďalšie dôkazy v konaní nežiadali vykonať.

29. Žalobkyňa vo výpovedi na pojednávaní dňa 26.09.2018 uviedla, že k tomuto konaniu môže povedať, len to čo bolo už napísané a to, že nemala vedomosť o tom, že jej manžel podpísal ručiteľský záväzok na zmenke. V tom čase kedy došlo k tomuto podpisu sa starala o rodinu o päť detí, manžel ju neinformoval o predmetných právnych úkonoch a čuduje sa, ako vôbec mohol podpísať ručenie bez súhlasu manželky. Trvala na tom, čo bolo napísané v žalobe. Na otázky zástupcu žalovaného v 2. rade žalobkyňa odpovedala nasledovne:

1) Boli ste pred rokom 2012 spoločníkom, alebo členom štatutárneho orgánu v nejakej obchodnej spoločnosti, alebo iného napr. dozorného orgánu spoločnosti?

Odpoveď: nie

2) Aké podnikateľské aktivity mal váš manžel do roku 2012, máte o tom vedomosť?

Odpoveď: neviem nespomínam si.

Odpoveď: čiastočne, veľmi povrchno, neviem ani zaradiť do časového rámcu čo a kedy sa udialo.

3) Bola vám známa spoločnosť Senec Real?

Odpoveď: teraz viem o jej existencii iba z tohto sporu. Možno aj nejaký čas pred sporom, avšak nie v čase predmetných právnych úkonov.

4) Ako ste sa dozvedeli o záväzkoch z právnych úkonov vášho manžela?

Odpoveď: zo žaloby.

5) Z akej žaloby?

Odpoveď: neviem aká žaloba to bola konkrétne, viem, že sme na ňu reagovali s mojou právnou zástupkyňou.

6) Ako ste sa dozvedeli o tejto žalobe, o ktorej ste uviedli, že neviete aká to bola žaloba.

Odpoveď: žijem s manželom v jednej domácnosti, dozvedela som sa o nej zrejme od manžela.

7) Vykonyvali ste niekedy nejakú činnosť pre spoločnosti, v ktorých bol váš manžel konateľom, alebo spoločníkom, napr. účtovníctvo?

Odpoveď: nie

8) Boli ste vlastníkom, alebo ste vlastníkom nejakej nehnuteľnosti, ktorá spadá do BSM?

Odpoveď: neviem.

9) Viete o tom, aký majetok je vo výlučnom vlastníctve vášho manžela?

Odpoveď: neviem.

30. Zástupca žalovaného v 2.rade pri výsluchu žalobkyne znenie kladených otázok odôvodnil tým, že pokiaľ by v BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade nebol žiaden majetok, v takom prípade nie je daný naliehavý právny záujem.

31. Žalovaný v 1. rade vo výpovedi na pojednávaní dňa 26.09.2018 uviedol, že k predmetu sporu sa chce vyjadriť tak, že ako už uviedla žalobkyňa nepotreboval ju informovať o určitých skutočnostiach týkajúcich sa jeho aktivít. S Tatra bankou mal korektný vzťah, tento sa však narušil týmto jedným konkrétnym prípadom na základe, ktorého Tatra banka vyžaduje od neho určité plnenia, nikdy nemal zlé vzťahy s inými bankami, nedošlo ani k žiadnym škodovým ani iným dopadom a na základe tejto dôvery si Tatra banka od neho vyžiadala osobné ručenie, ktoré malo byť len dočasné a z toho dôvodu neinformoval ani jeho manželku o týchto veciach. Manželka vedela, že podniká, ale za 20 rokov manželstva manželku neinformoval detailne o skutočnostiach týkajúcich sa svojho podnikania.

Na otázku právneho zástupcu žalobkyne žalovaný v 1. rade odpovedal nasledovne:

1) Viete sa podrobnejšie vyjadriť k záložnému právu, ktoré malo vzniknúť na pozemkoch na H. vo vzťahu k dočasnosti osobného ručenia?

Odpoveď: Tatra banka v tej dobe skúšala zvýšiť svoje ručenie najmä čo sa týka projektu v F. a tvrdila cez svojich právnych zástupcov vybuduje záložné právo na pozemky pri M. na H.. Tatra banka vtedy vlastnila banku na Ukrajine, resp. aby som bol presný matka Tatra banky Reiffeisen banka. Na dobu, kým sa toto záložné právo vybuduje si Tatra banka odo mňa vyžiadala osobné ručenie. K tomuto kroku pre mňa z neznámych dôvodov nikdy neprišlo a pretože Tatra banka porušila niektoré pravidla, ktoré sme si vzájomne dohodli náš vzťah sa narušil.

Na otázky zástupcu žalovaného v 2. rade žalovaný v 1. rade odpovedal nasledovne:

1) Kto zastupoval spoločnosť Senec Real v čase v roku 2012 pri rokovaníach s Tatra bankou?

Odpoveď: ak si dobre pamätám som to bol ja, L. B. a L. I. ml.. U. byť, že sa rokovania zúčastňoval aj pán O. ako náš právnik, ale to si už presne nepamätám a niektorý právnik z kancelárie Y.&partners, ktorý nás v tom čase zastupoval.

2) Komunikoval s Tatra bankou aj P. Y.?

Odpoveď: je to možné, zrejme áno. P. Y. bol náš ekonóm, takže zrejme komunikoval s Tatra bankou, avšak z otázky nevyplýva, o akú komunikáciu sa má jednať.

3) Kto za Tatra banku tvrdil, že Tatra banka zabezpečí prostredníctvom svojich zástupcov vznik záložného práva na H.?

Odpoveď: nakoľko si Tatra banka robí zo všetkého zvukové záznamy tak sa musíte pozrieť do svojich záznamov ja si už presne nepamätám.

4) Čo ste konkrétne vy, alebo vaše spoločnosti urobili pre vznik záložného práva na H. do 31.10.2012.

Odpoveď: vzhľadom na ten dátum si to naozaj nepamätám.

5) Keď si odmyslíte ten dátum, viete aké úkony sa urobili pre vznik záložného práva?

Odpoveď: ešte raz vám opakujem, že k týmto úkonom sa zaviazala Tatra banka a nakoľko boli súčinní naši zástupcovia vám už neviem povedať.

6) Bránila Tatra banka nejakým spôsobom k vzniku tohto záložného práva?

Odpoveď: nakoľko z našej strany nebolo bránené k vzniku záložného práva a toto bolo v kompetencii Tatra banky, tam vznikol niekde problém.

7) Bol záväzok Tatra banky nejakým spôsobom materializovaný napr. písomným spôsobom?

Žalovaný v 1.rade uvádza: už som vám povedal, že rokovania prebiehali v priestoroch Tatra banky, ktoré sú monitorované, takže musíte ísť do svojich záznamov.

8) Máte vy k dispozícii takýto záznam, z ktorého vyplýva tento záväzok?

Odpoveď: keďže sme sa predmetných rokovaní zúčastňovali viacerí existujú svedkovia, ktorí vedia toto potvrdiť. Je možné, že existujú aj písomné záznamy v súčasnosti však nemám prístup k takýmto záznamom.

9) Máte, alebo mali ste nejaké nehnuteľnosti, ktoré patria do BSM?

Odpoveď: nakoľko viete, že v každom manželstve existuje BSM avšak vzhľadom na vašu otázku neviem Vám dať ani súpis, neviem na Vašu otázku odpovedať.

10) Neviete či máte nehnuteľný majetok, ktorý je súčasťou BSM?

Odpoveď: neviem definovať nehnuteľný majetok v súčasnosti.

11) Máte, alebo mali ste do roku 2012 nejaký nehnuteľný majetok vo výlučnom vlastníctve?

Odpoveď: na toto tiež neviem odpovedať.

12) Boli ste v minulosti spoločníkom, alebo akcionárom obchodných spoločností?

Odpoveď: bol som.

13) Viete definovať počet týchto spoločností?

Odpoveď: neviem. nie je to vyhýbavá odpoveď avšak vzhľadom na široké portfólio svojich aktivít vám naozaj neviem odpovedať.

14) Boli ste v minulosti vlastníkom, alebo spoluvlastníkom aj zahraničných obchodných spoločností?

Odpoveď: bol.

15) Mohli by ste povedať aké obchodné spoločnosti to boli, ich meno?

Odpoveď: znovu vám na toto z dôvodu širokého portfólia neviem odpovedať.

16) Povedali ste, že ste mali spor s Tatra bankou, iba v tomto jednom prípade so spoločnosťou Senec Real?

PZ žalobkyne namieta znenie otázky z dôvodu, že nesúvisí s predmetom sporu.

Odpoveď: nakoľko som už spomínal široké portfólio firiem tak aj s Tatra bankou je možné, že došlo potom aj ku konfliktom s inými spoločnosťami, ale výlučne v tomto jednom súvisiacom procese.

17) Bola vaša manželka niekedy spoločníkom, alebo členom orgánu spoločnosti, v ktorých ste vy boli spoločníkom, alebo konateľom?

Odpoveď: až do tohto sporu iste nie.

18) Následne bola vaša manželka členkou orgánu spoločnosti?

Odpoveď: v spoločnostiach, v ktorých som ja majetkovo činný myslím, že nie.

32. Svedkyňa U. M. G., zamestnanec Tatra banky, a.s. najmä vypovedala, že podľa tej informácie ide o neplatnosť určenia, ktoré poskytol za úvery Tatra banke p. I.. Na otázky zástupcu žalovaného v 2. rade odpovedala nasledovne:

1) Aká bolo Vaša pozícia v r. 2012 a 2013 ?

Odpoveď: v tom čase som pôsobila na pozícii riaditeľa odboru Restructuring and Corporate Workout. Tento odbor má na starosti riešenie problémových úverov banky.

2) Boli ste v tom čase účastníkom rokovaní so spoločnosťou Senec Realu a p. I. Odpoveď: áno bola.

3) Kto zastupoval spoločnosť Senec Real?

Odpoveď: p. I..

4) Ešte niekto iný sa zúčastňoval týchto rokovaní za Senec Real?

Odpoveď: na niektorých stretnutiach bol aj p. B..

5) Plnila si spoločnosť Senec Real resp. p. I. záväzky vyplývajúce zo vzájomných vzťahov?

Odpoveď: spoločnosť Senec Real resp. p. I. si dlhodobo neplnili záväzky vyplývajúce zo zmluvných vzťahov zo vzťahu k Tatra banke, čo je aj dôvod, prečo bolo riešenie týchto úverov presunuté na riešenie do odboru, v ktorom som pôsobila na pozícii riaditeľa.

6) K zmluve o použití zmenky s otázkou k bodu 1.9. tejto zmluvy, či korešponduje so záverom stretnutí ? Svedkyňa uviedla odpoveď: áno súhlasí.

7) Kto mal v zmysle stretnutí zabezpečiť vznik záložného práva na H. ?

Odpoveď: v zmysle dohody to mala zabezpečiť strana dlžníka teda p. I. a jeho spoločnosti, bol to neštandard, lebo malo dôjsť k vzniku záložného práva podľa iného ako slovenského a bola to požiadavka p. I., ktorý požadoval uvoľnenie záložného práva pozemkov na Slovensku a výmenou za to ponúkal o. i. aj zriadenie záložného práva k pozemkom na H.. Boli tam aj iné podmienky.

8) Aké kroky zo strany p. I. do 31.10.2012 p. I. preukázal?

Odpoveď: Tatra banke neboli preukázané žiadne kroky, ktoré by viedli k vzniku záložného práva a nebol preukázaný vznik záložného práva na pozemky na H..

9) Bránila Tatra banka vzniku tohto záložného práva na H.?

Odpoveď: nie.

10) Robila Tatra banka nejaké kroky, ktoré by smerovali k vzniku záložného práva k pozemkom na H.?

Odpoveď: áno keďže záložné právo nebolo predložené zo strany p. I. Tatra banka sa snažila z vlastnej iniciatívy zabezpečiť zmluvy resp. vyhľadanie právnej kancelárie, ktorá by zabezpečila prípravu takých zmlúv smerujúcich k vzniku záložného práva pozemkov na H..

11) Kto podľa informácií svedkyne bol konečným vlastníkom spoločnosti Senec Real?

Odpoveď: p. I. sa prezentoval Tatra banke ako vlastník spoločnosti Senec Real, podľa výpisu z OR bola vlastníkom spoločnosť MASHERTON INVESTMENTS LIMITED.

12) Odmietol v roku 2013 p. I. rokovať s Tatra bankou o ďalších podmienkach spolupráce?

Odpoveď: áno.

Na otázku právneho zástupcu žalobkyne svedkyňa odpovedala nasledovne:

1) Máte vedomosť o dôvodoch na základe ktorých p. I. odmietol v r. 2013 rokovať s Tatra bankou o podmienkach spolupráce

Odpoveď: p. I. nám žiadne dôvody neuviedol.

33. Svedok Ing. L. B. vypovedal nasledovne. Uviedol, že od r. 2010 až doposiaľ pôsobí ako externý finančný poradca Ing. I. (žalovaného v 1.rade) a tým, že pôsobil ako externý finančný poradca pozná obchodný vzťah s Tatra bankou a pozrel si aj základné veci týkajúce sa tohto sporu.

Na otázky právneho zástupcu žalobkyne odpovedal nasledovne:

1) Mala žalobkyňa alebo nemala vedomosť o obchodných aktivitách svojho manžela?

Odpoveď: v tom čase žalobkyňa nepôsobila v spoločnosti, asi nemala vedomosť, myslím si, že nemala vedomosť, keď sa tie zmenky podpisovali. V súčasnosti je konateľkou vo viacerých spoločnostiach, v súčasnosti má prehľad o obchodných aktivitách v týchto spoločnostiach.

2) Viete uviesť o aké spoločnosti sa jedná?

Odpoveď: D1expobusinesscenter, D1 outlet S, D1 outlet R, to je všetko v ktorých je konateľom.

3) Máte vedomosť o tom, že ručiteľské vyhlásenie, ktoré poskytol Ing. I. vo vzťahu spoločnosti Senec Real malo v určitom čase zaniknúť?

Odpoveď: malo určitú časovú pôsobnosť do doby, kedy budú založené pozemky na H..

4) Máte vedomosť o tom, či mal Ing. I. zriadiť záložné právo na pozemky na H., keď Tatra banka vzniesla túto požiadavku?

Odpoveď: určite mal, bolo to predmetom dohody.

Na otázky zástupcu žalovaného v 2. rade svedok odpovedal nasledovne:

1) Pýtali ste sa p. I., či vedela o ručeniach resp. zmenkách pána I.?

Odpoveď: nepýtal som sa, ale keďže som ju v tých rokoch vo firme nevidel mám dôvod domnievať sa, že o tom nevedela a sama mi povedala, že o podnikateľských aktivitách svojho manžela sa dozvedela až keď sa stala konateľkou.

2) Boli ste účastníkom stretnutí, na ktorých sa dohadovali podmienky zriadenia záložného práva H.?

Odpoveď: bol som, ale nie na všetkých.

3) Viete aký bol výsledok týchto stretnutí?

Odpoveď: viem, že naša organizačná zložka na H. vykoná úkony, ktoré budú viesť k zriadeniu záložného práva.

13) K zmluve o použití zmenky s otázkou k bodu 1.9. tejto zmluvy, či korešponduje so záverom stretnutí ?

Svedok odpovedal: áno.

14) Kto mal zabezpečiť podľa vašich informácií angažovanie právnej kancelárie, ktorá by na H. spracovala vznik tohto záložného práva?

Odpoveď: v 1.kole bolo dohodnuté, že to vykonajú zamestnanci našej ukrajinskej spoločnosti, ktorá tieto pozemky vlastní, ale keďže sa im to nepodarilo v lehote, ktorú požadovala Tatra banka, tak Tatra banka pristúpila k tomu, že toto zabezpečovala sama.

15) Viete túto lehotu určenú Tatra bankou konkretizovať?

Odpoveď: iba by som sa domnieval, či to boli mesiace, neviem, ani mi nie je známy dôvod prečo sa to nepodarilo.

16) Je vám známe či do 31.10.2012 marila Tatra banka vznik záložného práva na H.?

Odpoveď: nemám také informácie, ale s určitosťou viem, že p. I. také záložné zmluvy predložené neboli.

17) Kto riadil spoločnosť Senec Real. Senec Real patrí do skupiny spoločnosti IPEC. Kto riadil spoločnosti zo skupiny IPEC ?

Odpoveď: na začiatku som to preto uviedol, že som zastupoval spoločnosti skupiny IPEC, jednotlivé spoločnosti však riadili ich konatelia a zástupcovia podľa organizačnej štruktúry spoločnosti.

18) Viete kto bol majiteľom spoločnosti Senec Real v čase, keď sa dohadovalo záložné právo na H.?

Odpoveď: neviem.

34. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav veci.

35. Žalobkyňa a žalovaný v 1. rade dňa 24.02.1979 uzatvorili manželstvo. Súd zistil, že ich manželstvo trvá aj ku dňu vyhlásenia rozsudku.

36. Súd zistil podľa lustrácie v registri obyvateľov Slovenskej republiky, že žalobkyňa a žalovaný v 1. rade majú dve plnoleté deti.

37. Súdu je ďalej známa z jeho činnosti skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 21C/20/2015-19 zo dňa 24.02.2015 právoplatným dňa 23.03.2015 súd na základe návrhu žalobkyne zo dňa 12.01.2015 rozhodol o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1.rade za trvania ich manželstva podľa § 148a ods. 2 OZ z dôvodu, že žalovaný v 1. rade od 26.10.1992 podniká na základe živnostenského oprávnenia číslo 103-21175. Súd zistil, že žalovaný v 1. rade je zapísaný v živnostenskom registri aj ku dňu vyhlásenia rozsudku.

38. Súd zistil že žalovaný v 2. rade je akciovou spoločnosťou, bankou, od 01.11.1990 zapísanou v obchodnom registri Slovenskej republiky, predmetom činnosti ktorej okrem iného je od 07.07.2005 aj poskytovanie úverov.

39. Žalovaný v 3. rade je spoločnosťou s ručením obmedzeným zapísanou v obchodnom registri Slovenskej republiky dňa 16.07.2004, predmetom činnosti ktorej okrem iného je od 13.07.2005 aj nákup a predaj nehnuteľností, činnosť ekonomických a účtovných poradcov, sprostredkovanie obchodu a služieb, sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností (realitná činnosť). Jeho jediným spoločníkom je od 19.02.2011 spoločnosť MASHERTON INVESTMENTS LIMITED so sídlom na Cypre. Konateľom žalovaného v období od 13.07.2005 do 24.02.2016 bol žalovaný v 1. rade.

40. Súd ďalej zistil, že žalobkyňa sa listami datovanými dňa 09.07.2014 dovoľavala neplatnosti zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 medzi Tatra bankou, a.s. ako veriteľom, Senec Real, s.r.o. ako dlžníkom a avalistom Ing. C. I., neplatnosti ručiteľského vyhlásenia v tejto zmluve a neplatnosti bianko zmenky výstavcu Senec Real, s.r.o. avalovanej Ing. C. I., vystavenej dňa 03.09.2012 v V., zmenkového veriteľa Tatra banka, a.s.. V obsahu predmetných úkonov uviedla, že sa v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka dovoľáva neplatnosti zmluvy o použití zmenky uzatvorenej dňa 03.09.2012 medzi Tatra banka, a.s. ako veriteľom a Senec Real, s.r.o. ako dlžníkom a avalistom Ing. C. I. a neplatnosti ručiteľského vyhlásenia jej manžela v zmluve a neplatnosti bianko zmenky výstavcu Senec Real, s.r.o. avalovanej Ing. Ivanom I. vystavanej v V., zmenkový veriteľ Tatra banka, a.s.. Uviedla, že uvedenú zmluvu uzatvoril jej manžel ako avalista a učinil v nej v článku I. bod 1.9. ručiteľské vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka a avaloval zmenku. O týchto jeho právnych úkonoch sa dozvedela až teraz. V zmysle ustálenej judikatúry sa v takýchto veciach vyžaduje súhlas druhého z manželov v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže na tieto právne úkony bol potrebný jej súhlas, ktorý ona nikdy nedala, a o týchto právnych úkonoch až doteraz nevedela, uviedla, že sa dovoľáva ich neplatnosti v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka a zároveň sa obracia na súd o určenie ich neplatnosti.

41. Z obsahu listinných dôkazov pripojených k žalobe súd ďalej zistil, že dňa 13.06.2014 bola na Stálom rozhodcovskom súde Slovenskej bankovej asociácie, Rajská 15/A v Bratislave, Tatra bankou, a.s. ako žalobcom podaná proti Ing. C. I. ako žalovanému, žaloba o zaplatenie 3.818.770,14 eur s príslušenstvom. Žalovaná suma bola uplatnená titulom zmluvy o splátkovom kalendári číslo 3468/2008 zo dňa 16.07.2008 v znení jej dodatkov č. 1 až 7, na základe ktorej žalobca poskytol spoločnosti Senec Real, s.r.o. úver vo výške 7.302.662,16 eur, a v súlade s bodom 1.9. zmluvy o použití zmenky zo dňa 03.09.2012 v zmysle ktorého sa žalovaný zaviazal v súlade s ust. § 303 Obchodného zákonníka zaplatiť žalobcovi za dlžníka celkovú pohľadávku veriteľa (zabezpečená pohľadávka) v prípade, ak ju nezaplatí dlžník. Z výzvy na doručenie žalobnej odpovede zo dňa 24.06.2014 súd zistil, že rozhodcovské konanie bolo vedené na základe žaloby datovanej dňa 12.06.2014 na Stálom rozhodcovskom súde Slovenskej bankovej asociácie pod číslom II/2014-7078 a žalovaný (pozn. súdu žalovaný v 1. rade) bol vyzvaný na doručenie žalobnej odpovede.

42. Z listu vlastníctva číslo XXX pre k. ú. U. I. súd zistil, že žalovaný v 1. rade bol výlučným vlastníkom v podiele 1/1 nehnuteľností - pozemku parcelné číslo 195/4 vo výmere 860 m2 druh pozemku: trvalé trávne pozemky (výpis z katastra nehnuteľností zo dňa 04.11.2014).

43. Žalovaný v 1. rade podľa výpisu z obchodného registra Slovenskej republiky bol od 24.05.2007 spoločníkom a konateľom v obchodnej spoločnosti TITOL, s.r.o. a od 16.04.2009 spoločníkom a konateľom v spoločnosti TITOL-SPORT, s.r.o.. Súd tiež zistil, že žalovaný v 1. rade je/bol tiež spoločníkom a štatutárnym orgánom v ďalších spoločnostiach v Slovenskej republike (napr. HAMAk, spol. s r.o., IPEC-Real, a.s., IPEC Finance Consulting a.s.) a tiež v Českej republike (IPEC-CZ, s.r.o.).

44. Z listu vlastníctva číslo XXXX pre k. ú. Senec súd zistil, že žalovaný v 3. rade bol výlučným vlastníkom v podiele 1/1 nehnuteľností - pozemkov zapísaných na predmetom liste vlastníctva v celkovej výmere 5.422 m2 druh pozemkov: zastavané plochy a nádvoría (výpis z katastra nehnuteľností zo dňa 05.06.2013).

45. Z listu vlastníctva číslo XXXX pre k. ú. Senec súd zistil, že žalovaný v 3. rade bol výlučným vlastníkom v podiele 1/1 nehnuteľností - pozemkov zapísaných na predmetom liste vlastníctva v celkovej výmere 1.315 m2 druh pozemkov: ostatné plochy (výpis z katastra nehnuteľností zo dňa 05.06.2013).

46. Z listu vlastníctva číslo XXXX pre k. ú. Senec súd zistil, že žalovaný v 3. rade bol výlučným vlastníkom v podiele 1/1 nehnuteľností - pozemkov zapísaných na predmetom liste vlastníctva v celkovej výmere 162.509 m2 druh pozemkov: ostatné plochy (výpis z katastra nehnuteľností zo dňa 18.12.2013).

47. Zo znaleckého posudku číslo 97/2013 Ing. arch. C. B., znalkyne z odboru stavebníctvo súd zistil, že všeobecná hodnota nehnuteľností ktorých výlučným vlastníkom v podiele 1/1 bola spoločnosti TITOL, s.r.o. bola stanovená ku dňu 14.11.2013 vo výške 1.500.000 eur.

48. Dňa 03.09.2012 žalovaný v 2. rade ako veriteľ, žalovaný v 3. rade ako dlžník/garant a žalovaný v 1. rade ako avalista/garant uzatvorili zmluvu o použití zmenky. V zmysle prvej, druhej a štvrtej vety, bodu 1.9 zmluvy o použití zmenky zo dňa 03.09.2012 zmluvné strany dojednali ustanovenie podľa ktorého avalista v zmysle § 303 Obchodného zákonníka vyhlasuje, že v prípade, ak dlžník nezaplatí zabezpečenú pohľadávku riadne a včas, zaplatí zabezpečenú pohľadávku veriteľovi za dlžníka v súlade s touto zmluvou (ďalej len „ručiteľské vyhlásenie“). Výzvu na zaplatenie zabezpečovanej pohľadávky zašle veriteľ avalistovi písomne spolu s oznámením, že dlžník je v omeškaní s platením zabezpečovanej pohľadávky. Ručiteľské vyhlásenie zanikne, ak do 31.10.2012 platne vznikne podľa príslušného právneho poriadku záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXXXXX v M. oblasti, rajon X. s rozlohou 33,58 ha ktoré bude zabezpečovať zabezpečenú pohľadávku (ďalej len „záložné právo H.“) a to dňom vzniku záložného práva H..

49. Dňa 03.09.2012 bola v Bratislave vystavená bianko zmenka v zmysle predmetnej zmluvy o použití zmenky žalovaným v 3. rade pre veriteľa žalovaného v 2. rade s avalom za vystaviteľa žalovaným v 1.rade. Bianco zmenka je ku dňu vyhlásenia rozsudku nevyplnená.

50. Z predloženej e-mailovej komunikácie súd zistil, že žalovaný v 1. rade odmietol komunikovať s oddelením žalovaného v 2. rade (email zo dňa 15.04.2013). Dňa 28.08.2012 Ing. B. za IPEC Group žiadal žalovaného v 1. rade vo veci založenia pozemkov na H. LV XXXXXX o zaslanie kontaktov na relevantnú právnickú kanceláriu a východiská záložnej zmluvy resp. návrh zabezpečenia, ktoré by preklenulo dobu do času zriadenia predmetného záložného práva (email zo dňa 28.08.2012). Dňa 31.08.2012 bol Ing. B. kontaktovaný advokátskou kanceláriou vo veci týkajúcej sa zriadenia záložného práva H. s navrhnutými možnosťami. Z uvedeného emailu zo dňa 31.08.2012 súd tiež zistil, že žalovaný v 3. rade a žalovaný v 2. rade sa dohodli, že právnik na H. angažuje napriamo žalovaný v 3. rade, napriek tomu, že ponuka bola pripravená už pred zopár mesiacmi s tým, že bolo zamýšľané, že pôjde o mandát na strane banky.

51. Súd zistil, že žalovaný v 2. rade ako veriteľ a žalovaný v 3. rade ako dlžník dňa 16.07.2008 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere číslo 3468/2008 predmetom ktorej bolo poskytnutie krátkodobého splátkového úveru vo výške 220.000.000 Sk žalovanému v 3. rade. Predmetný úver bol súčasťou zabezpečovanej pohľadávky v zmysle zmluvy o použití zmenky zo dňa 03.09.2012 (bod 1.3., 1.4. predmetnej zmluvy o použití zmenky).

52. Podľa notárskej zápisnice N 763/2013, Nz 43840/2013, NCRIs 44634/2013 zistil, že dňa 20.11.2013 bola vykonaná dobrovoľná dražba na nehnuteľnosti zapísané na LV číslo XXXX pre k.ú. F., ktorých výlučným vlastníkom bol žalovaný v 3. rade. Cena dosiahnutá vydražením predstavovala sumu 2.460.000 eur.

53. Z oznámenia z obchodného vestníka číslo 1/2019 vydaného dňa 02.01.2019 súd zistil, že zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu Slovenská banková asociácia oznámil zrušenie ním zriadeného Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie dňom 01.01.2019.

54. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdil nasledovne a aplikoval najmä nasledovné ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), zákona č. 191/1950 Sb. zmenkového a šekového (ďalej len "zákon č. 191/1950 Sb."), zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len "OBZ"), Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. (ďalej len "Ústava SR"), zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 314/2018 Z.z."), 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len "zákon č. 244/2002 Z.z."), zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "zákon č. 233/1995 Z.z.") ako aj ustanovenia CSP.

55. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

56. Podľa § 34 OZ právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

57. Podľa § 35 ods. 1 OZ prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť.

58. Podľa § 36 ods. 1 OZ vznik, zmenu alebo zánik práva či povinnosti možno viazať na splnenie podmienky. Na nemožnú podmienku, na ktorú je zánik práva alebo povinnosti viazaný, sa neprihliada.
59. Podľa § 36 ods. 2 OZ podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú. Podmienka je rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú.
60. Podľa § 36 ods. 3 OZ ak účastník, ktorému je nespĺnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmarí, stane sa právny úkon nepodmieneným.
61. Podľa § 36 ods. 4 OZ na splnenie podmienky sa neprihliada, ak jej splnenie spôsobí zámerne účastník, ktorý nemal právo tak urobiť a ktorému je jej splnenie na prospech.
62. Podľa § 36 ods. 5 OZ ak z právneho úkonu alebo z jeho povahy nevyplýva niečo iné, predpokladá sa, že podmienka je odkladacia.
63. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.
64. Podľa § 37 ods. 2 OZ právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný.
65. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.
66. Podľa § 40a OZ ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.
67. Podľa § 41 OZ ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.
68. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.
69. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.
70. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.
71. Podľa § 136 ods. 1 OZ vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.
72. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.
73. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.
74. Podľa § 119 ods. 1 OZ veci sú hnutelné alebo nehnuteľné.
75. Podľa § 136 ods. 2 OZ spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi.
76. Podľa § 143 OZ v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka. 3)
77. Podľa § 143a ods. 1 OZ manželia môžu dohodou rozšíriť alebo zúžiť zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva. Obdobne sa môžu dohodnúť aj o správe spoločného majetku.
78. Podľa § 143a ods. 2 OZ manželia sa môžu dohodnúť, že vyhradia vznik bezpodielového spoluvlastníctva ku dňu zániku manželstva.
79. Podľa § 143a ods. 3 OZ dohoda podľa odsekov 1 a 2 vyžaduje formu notárskej zápisnice. Manželia sa môžu voči inej osobe na túto dohodu odvolať len vtedy, ak jej je táto dohoda známa.
80. Podľa § 145 ods. 1 OZ bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.
81. Podľa § 145 ods. 2 OZ z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

82. Podľa § 147 ods. 1 OZ pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.
83. Podľa § 147 ods. 2 OZ to neplatí, ak ide o pohľadávku veriteľa jedného z manželov, ktorí sa dohodli podľa ustanovení § 143a, pokiaľ táto pohľadávka vznikla pri používaní majetku, ktorý nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.
84. Podľa § 148 ods. 1 OZ zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.
85. Podľa § 148 ods. 2 OZ zo závažných dôvodov, najmä ak by ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva odporovalo dobrým mravom, môže súd na návrh niektorého z manželov toto spoluvlastníctvo zrušiť i za trvania manželstva.
86. Podľa § 148a ods. 1 OZ na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje.
87. Podľa § 148a ods. 2 OZ súd na návrh zruší bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v prípade, že jeden z manželov získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Návrh môže podať ten z manželov, ktorý nezískal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Pokiaľ toto oprávnenie majú obaja manželia, môže návrh podať ktorýkoľvek z nich.
88. Podľa § 148a ods. 3 OZ ak podnikateľskú činnosť po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov vykonáva podnikateľ spoločne alebo s pomocou manžela, ktorý nie je podnikateľom, rozdelia sa medzi nich príjmy z podnikania v pomere určenom písomnou zmluvou; ak taká zmluva nebola uzavretá, rozdelia sa príjmy rovným dielom.
89. Podľa § 149 ods. 1 OZ ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.
90. Podľa § 149 ods. 4 OZ ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnuiteľné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnuiteľných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerané o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.
91. Podľa § 151 OZ ak za trvania manželstva bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo, môže sa obnoviť len rozhodnutím súdu vydaným na návrh jedného z manželov.
92. Podľa Článku 2 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS táto smernica sa nevzťahuje na: zmluvy o úvere, pri ktorých je celková výška úveru nižšia ako 200 EUR alebo vyššia ako 75 000 EUR.
93. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľským úverom nie sú: d) úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti, f) úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona.
94. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (predmet a rozsah úpravy) tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.
95. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.
96. Podľa § 303 OBZ kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.
97. Podľa § 304 ods. 1 OBZ ručením možno zabezpečiť len platný záväzok dlžníka alebo jeho časť. Vzniku ručenia však nebráni, ak záväzok dlžníka je neplatný len pre nedostatok spôsobilosti dlžníka brať na seba záväzky, o ktorom ručiteľ v čase svojho vyhlásenia o ručení vedel.
98. Podľa § 304 ods. 2 OBZ ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti alebo ktorého vznik závisí od splnenia podmienky.

99. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) OBZ touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497).

100. Podľa § 261 ods. 7 OBZ touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

101. Podľa § 265 OBZ výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

102. Podľa Čl. 125 ods. 1 Ústavy SR Ústavný súd rozhoduje o súlade a) zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, b) nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi, c) všeobecne záväzných nariadení podľa čl. 68 s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi, ak o nich nerozhoduje iný súd, d) všeobecne záväzných právnych predpisov miestnych orgánov štátnej správy a všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy podľa čl. 71 ods. 2 s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, ak o nich nerozhoduje iný súd.

KONANIE O SÚLADE PRÁVNÝCH PREDPISOV:

103. Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. ak ústavný súd zistí nesúlad preskúmaného právneho predpisu nižšej právnej sily, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vysloví tento nesúlad nálezom, v ktorom uvedie, s ktorými ustanoveniami právneho predpisu vyššej právnej sily alebo medzinárodnej zmluvy nie je preskúmaný právny predpis nižšej právnej sily, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenia v súlade.

104. Podľa § 90 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. výroková časť, odôvodnenie a poučenie o právnych účinkoch nálezu ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov sa spolu so znením pripojených odlišných stanovísk vyhlási v zbierke zákonov. Plénum ústavného súdu rozhodne, ktorá časť odôvodnenia nálezu, z ktorej je zrejmé, aký je právny názor ústavného súdu a aké dôvody ho k nemu viedli, sa vyhlási v zbierke zákonov.

105. Podľa § 90 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z.z. nález ústavného súdu je právoplatný a všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v zbierke zákonov.

106. Podľa § 91 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. právny predpis, jeho časť alebo jeho ustanovenie, ktorých nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily ústavný súd vyslovil, strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v zbierke zákonov.

107. Podľa Čl. 127 ods. 1 Ústavy SR Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

KONANIE O SŤAŽNOSTI FYZICKEJ OSOBY ALEBO PRÁVNICKEJ OSOBY

108. Podľa § 133 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody.

109. Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. (forma rozhodnutí) vo veci samej rozhoduje ústavný súd nálezom, ak tento zákon v § 224, § 228, § 239 ods. 1 alebo § 241 ods. 3 alebo ods. 4 neustanovuje inak. V ostatných veciach rozhoduje ústavný súd uznesením. Rozsudkom rozhoduje ústavný súd len v konaní podľa čl. 129 ods. 5 ústavy.

110. Podľa § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov zrušeného zákonom č. 314/2018 Z.z. (konanie o súlade právnych predpisov) nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, 9) vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

111. základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

112. Podľa Čl. 2 CSP (1) Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. (2) Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. (3) Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

113. Podľa Čl. 6 ods. 1 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednáwanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

114. Podľa Čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

115. Podľa Čl. 9 CSP strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

116. Podľa Čl. 16 ods. 1 CSP súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona.

117. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

118. Podľa § 151 ods. 1 CSP (1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. (2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

119. Podľa § 186 ods. 1 CSP skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

120. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

121. Podľa § 193 CSP (viazanosť súdu inými rozhodnutiami) súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú

122. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

123. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

124. Podľa § 80 písm. c) OSP účinného do 30.06.2016 návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

125. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu je povinný vydať štatút a rokovací poriadok ním zriadeného stáleho rozhodcovského súdu. Zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu je povinný v Obchodnom vestníku⁸⁾ zverejniť a) zriadenie stáleho rozhodcovského súdu, b) zrušenie stáleho rozhodcovského súdu; to sa rovnako vzťahuje na zrušenie stáleho rozhodcovského súdu, ku ktorému dochádza v dôsledku zrušenia jeho zriaďovateľa, c) štatút a rokovací poriadok ním zriadeného stáleho rozhodcovského súdu a ich zmeny.

126. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom, okrem prípadov ustanovených všeobecným predpisom o konaní pred súdmi. 18)

127. Podľa § 51 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z. ak zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu zruší stály rozhodcovský súd, rozhodcovské konania vedené pred týmto stálym rozhodcovským súdom sa prerušujú dňom, ktorým zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu podľa § 12 ods. 2 písm. b) v Obchodnom vestníku zverejnil zrušenie stáleho rozhodcovského súdu, a zastávajú sa uplynutím troch mesiacov od tohto zverejnenia zrušenia stáleho rozhodcovského súdu. V dôsledku rozhodnutia zriaďovateľa o zrušení stáleho rozhodcovského súdu odo dňa zverejnenia jeho zrušenia podľa § 12 ods. 2 písm. b) nemožno začať rozhodcovské konanie a nemožno pokračovať v začatom a neskončenom rozhodcovskom konaní pred týmto stálym rozhodcovským súdom; zrušenie stáleho rozhodcovského súdu nemá vplyv na rozhodcovské rozsudky vydané týmto stálym rozhodcovským súdom pred jeho zrušením. Účinky už podaného návrhu na začatie rozhodcovského konania a všetkých ďalších úkonov účastníkov rozhodcovského konania podľa prvej vety zostávajú zachované, ak do troch mesiacov odo dňa zverejnenia zrušenia stáleho rozhodcovského súdu podá účastník konania žalobu na začatie konania o predmetnom spore na všeobecnom súde alebo ak účastníci konania spoločným vyhlásením do zápisnice pred iným rozhodcovským súdom vyjadria súhlas, že rozhodcovské konanie neskončené pred zrušeným stálym rozhodcovským súdom bude ďalej prebiehať pred týmto iným rozhodcovským súdom podľa jeho pravidiel a za podmienok ustanovených týmto zákonom. Doba trvania rozhodcovského konania podľa prvej vety, ktorého účastníci využili postup podľa tretej vety, sa nezapočítava do premičacej doby.²⁰⁾ Ak v rozhodcovskom konaní pred zrušeným stálym rozhodcovským súdom nebol vydaný rozhodcovský rozsudok najneskôr ku dňu zrušenia stáleho rozhodcovského súdu, zriaďovateľ zrušeného stáleho rozhodcovského súdu je povinný vrátiť účastníkovi konania zaplatený poplatok do 30 dní, ak o vrátenie poplatku účastník konania požiada v lehote troch mesiacov od zverejnenia zrušenia stáleho rozhodcovského súdu podľa § 12 ods. 2 písm. b) v Obchodnom vestníku; ak účastník konania v žiadosti uvedie číslo bankového účtu, zriaďovateľ je povinný uhradiť vracaný poplatok na tento účet. O skutočnostiach podľa prvej až piatej vety a aj o skutočnostiach podľa odseku 5 je zriaďovateľ povinný do 15 dní od zrušenia stáleho rozhodcovského súdu preukázateľne písomne informovať účastníkov rozhodcovských konaní neskončených pred stálym rozhodcovským súdom do zverejnenia jeho zrušenia podľa § 12 ods. 2 písm. b).

128. Podľa § 35 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. účastníkom konania je aj manžel povinného alebo bývalý manžel povinného, ak sa exekúcia vykonáva postihnutím majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

129. Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. ak exekútor určil spôsob vykonania exekúcie postihnutím majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, neskoršie vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemá právne účinky voči oprávnenému.

130. Podľa § 35 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z.z. ak zo zápisu v osobitnom registri, pri ktorom sa predpokladá, že údaje v ňom sú záväzné, vyplýva, že v exekúcii sa postihuje majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, koná sa vo vzťahu k postihovanému majetku s bezpodielovým spoluvlastníkom v rozsahu, v ktorom sa koná s povinným. V ostatných prípadoch sa koná s bezpodielovým spoluvlastníkom v rozsahu, v ktorom sa koná s povinným odvtedy, odkedy sa osvedčí, že ide o majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

131. Podľa § 10 zákona č. 191/1950 Sb. ak nebola zmenka, ktorá bola pri vydaní neúplná, vyplnená tak, ako bolo dojednané, nemožno namietat' majiteľovi zmenky, že tieto dojednania neboli dodržané, okrem ak majiteľ nadobudol zmenku zlomyseľne alebo sa pri nadobúdaní zmenky previnil hrubou nedbanlivosťou.

132. Podľa § 30 zákona č. 191/1950 Sb. zaplataenie zmenky možno pre celú zmenkovú sumu alebo pre jej časť zaručiť zmenečným ručením (ods. 1). Túto záruku môže dať tretia osoba alebo aj ten, kto sa už na zmenku podpísal. (ods. 2).

133. Podľa § 31 zákona č. 191/1950 Sb. (1) Ručiteľské vyhlásenie sa píše na zmenku alebo na privesok. (2) Ručenie sa vyjadruje slovami "ako ručiteľ" alebo inou doložkou rovnakého významu; ručiteľ ho podpíše. (3) O holom podpise ručiteľa na líci zmenky platí, že zakladá zmenečné ručenie, ak nejde o podpis zmenečníka alebo vystaviteľa. (4) Vo vyhlásení treba udať, za koho sa prejíma. Ak to nie je udané, platí, že sa prejíma za vystaviteľa.

Podľa § 32 zákona č. 191/1950 Sb. (1) Zmenečný ručiteľ je zaviazaný ako ten, za koho sa zaručil. (2) Závazok zmenečného ručiteľa je platný i vtedy, ak záväzok, za ktorý sa zaručil, je neplatný z iného dôvodu než pre vadu formy. (3) Ak zaplatí zmenečný ručiteľ zmenku, nadobúda práva zo zmenky proti tomu, za koho sa zaručil a proti všetkým, ktorí sú tejto osobe zmenečne zaviazaní.

134. Podľa § 2 ods. 2 písm. i) zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) sústavu cenných papierov tvoria tieto druhy cenných papierov: zmenky.

135. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd posúdil žalobu žalobkyne v celom rozsahu ako nedôvodnú a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť.

136. Nesporným v konaní v zásade bolo, že žalovaný v 1. rade ako ručiteľ dňa 03.09.2012 uzatvoril so žalovaným v 2. rade ako veriteľom a žalovaným v 3. rade ako dlžníkom zmluvu o použití zmenky a tiež ako aval podpísal bianko zmenku, ktorú dňa 03.09.2012 vystavil v zmysle dotknutej zmluvy žalovaný v 3. rade za účelom zabezpečenia úveru poskytnutého žalovaným v 2. rade žalovanému v 3. rade. Keďže žiaden zo žalovaných výslovne nepoprel skutočnosť, že im ako zmluvným stranám dotknutých právnych úkonov boli doručené listy žalobkyne datované 09.07.2014 na základe ktorých sa s poukazom na ustanovenie § 40a a § 145 ods. 1 OZ dovoľavala relatívnej neplatnosti, súd tieto skutkové tvrdenia považoval za nesporné, rovnako tak skutočnosť, že proti žalovanému v 1. rade bolo žalovaným v 2. rade vedené rozhodcovské konanie, ktoré bolo v dôsledku zrušenia rozhodcovského súdu ex lege zastavené.

137. Sporným v konaní boli žalobkyňou namietané skutočnosti, a to jednak absolútna neplatnosť dotknutých úkonov pre ich rozpor s dobrými mravmi s poukazom na § 3 OZ v spojení s § 39 OZ a jednak relatívna neplatnosť predmetných právnych úkonov s poukazom na § 40a OZ v spojení s § 145 ods. 1 OZ a § 49a OZ, a to jednak z dôvodu, že žalobkyňa ako manželka žalovaného v 1. rade mu na tieto právne úkony nedala súhlas a jednak z dôvodu, že žalovaný v 1. rade bol žalovaným v 2. rade uvedený do omylu.

138. Sporným tiež bola existencia naliehavého právneho záujmu na predmetnom určení neplatnosti právnych úkonov. Samotná absencia naliehavého právneho záujmu je pritom dôvodom zamietnutia žaloby. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žaloba bola podaná dňa 02.09.2014 ešte podľa § 80 písm. c) OSP. Zákon vyžadoval existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe podľa citovaného ustanovenia s tým, že v prípade jeho neexistencie, by súd bol povinný žalobu zamietnuť bez prejednávania merita veci ako neprípustnú. Podľa zistenia súdu z jeho činnosti súd poukazuje na to, že v čase podania žaloby naliehavý právny záujem žalobkyne bol daný, preto vo veci začal konať a nariadil pojednávanie. Naliehavý právny záujem však musí existovať nielen pri podaní žaloby, ale taktiež pri vyhlásení rozsudku. Žalovaný v 2. rade sa počas celého konania snažil preukázať neexistenciu naliehavého právneho záujmu, a to napriek tomu, že jeho existenciu by mala preukázať strana, ktorá sa takého určenia domáha. Žalovaný v 2. rade pritom už v samotnom vyjadrení k žalobe a aj následne vo svojich vyjadreniach vlastne dával žalobkyňu a žalovanému v 1. rade akýsi „návod“ ako postupovať, aby nebol ohrozený spoločný majetok uvedených strán sporu, a to napríklad aj zrušením bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) za trvania manželstva. Zároveň sám žalovaný v 2. rade preukazoval majetnosť žalovaného v 1. rade. Žalobkyňa v tomto smere nenavrholala ani nepredložila žiaden dôkaz. V konaní v zásade uvádzala, že je daný naliehavý právny záujem z dôvodu ohrozenia spoločného majetku jej a žalovaného v 1. rade, ktorý majú v BSM. Súd však, a to až po vykonaní dokazovania zistil, že žalobkyňa, napriek skutočnostiam, ktoré v konaní tvrdila, dňa 12.01.2015 podala na tunajší súd návrh na zrušenie BSM so žalovaným v 1. rade za trvania manželstva a súd ich BSM z dôvodu, že boli splnené zákonné podmienky podľa § 148a ods. 2 OZ zrušil. Súd nezistil, že by došlo k obnoveniu BSM rozhodnutím súdu. Rozsudok o zrušení BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade nadobudol právoplatnosť dňa 23.03.2015 a teda, pokiaľ aj nedošlo k vyporiadaniu ich BSM, pri uplatnení zákonnej fikcie, toho času sú už podielovými spoluvlastníkmi, s tým, že ich podiely sú rovnaké (§ 149 ods. 1, 4 OZ). Pokiaľ teda ide o tvrdenie, že žalobkyňa má na určení v zmysle žalobného návrhu naliehavý právny záujem, súd sa s týmto tvrdením nestotožnil, keďže postavenie žalobkyne nie je právne neistým z dôvodu, že ak by aj došlo k exekúcii v zmysle tvrdených skutočností, ako na to strany poukazovali v priebehu konania, túto je možné viesť len na majetok povinného a pokiaľ sa exekúcia vykonáva postihnutím majetku v BSM (§ 35 zákona č. 233/1995 Z.z.). Súd poukazuje na to, že účelom žaloby o určení je pritom eliminovanie stavu ohrozenia právneho postavenia žalobcu a naliehavý právny záujem na požadovanom určení treba skúmať so zreteľom na cieľ, ktorý žalobkyňa sledovala podaním žaloby o určení neplatnosti dotknutých právnych úkonov. Manžel povinného sa stáva účastníkom exekučného konania len vtedy, ak by sa exekútor v prípade vykonateľného exekučného titulu rozhodol pre exekúciu postihnutím majetku v BSM. Priamo zo zákona je pritom upravená neúčinnosť vyporiadania BSM voči oprávnenému len v prípade, ak by k takému vyporiadaniu došlo až počas exekúcie. Pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená z majetku patriaceho do BSM (§ 147 ods. 1 OZ). Súd pre úplnosť uvádza, že už v čase písomného vyjadrenia žalobkyne zo

dňa 23.10.2017, kedy argumentovala tým, že účinok dotknutých právnych úkonov sa v prípade exekúcie priamo prejaví vo sfére spoločného BSM, bolo súdom právoplatne rozhodnuté o zrušení tohto BSM.

139. Napriek tomu pre úplnosť, keďže súd vec prejednal a vykonal dokazovanie v zmysle princípov kontradiktórnosti konania, uvádza aj nasledovné dôvody, pre ktoré súd žalobe nemohol vyhovieť.

140. Žalobkyňa v konaní poukázala na to, že žalovaný v 1. rade v rámci dotknutých právnych úkonov konal ako spotrebiteľ. V tejto súvislosti súd poukazuje najmä na to, že pokiaľ ide o poskytnutie úveru, zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 1 ods. 3 negatívnym spôsobom taxatívne vypočítava, čo nie je spotrebiteľským úverom a tiež smernica EP a Rady číslo 2008/48/ES v Článku ods. 2 písm. c). Zákon jasne ustanovuje, že spotrebiteľským úverom nie je ani úver, ktorého výška je viac ako 75.000 eur, čo je v danom prípade evidentné.

141. Čo sa týka skutočnosti, že by žalovaný v 2. rade ako veriteľ mal alebo nemal zisťovať to, či dlžník alebo ručiteľ je alebo nie je v manželskom zväzku, súd poukazuje na to, že táto zákonná požiadavka, zisťovať rodinný stav, konať s odbornou starostlivosťou alebo skúmať bonitu, je daná práve v zákone č. 129/2010 Z.z. týkajúcom sa spotrebiteľských úverov. Keďže v tomto prípade o spotrebiteľský úver nešlo, pričom zmluvný vzťah bol uzatvorený s poukazom na obchodnoprávne normy medzi podnikateľmi a ručením podľa Obchodného zákonníka, súd poukazuje na to, že žalovaný v 1. rade nebol spotrebiteľom a žalovaný v 2. rade nebol povinný skúmať jeho rodinný stav a dokonca ani bonitu v zmysle citovaného zákona. Žalobkyňa na zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa poukazovala tiež v súvislosti s dobrými mravmi a s poukazom na ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z.. Tento zákon však už len vzhľadom na prvý jeho paragraf, v ktorom je uvedený predmet zákona, na tento skutkový stav aplikovať nie je možné.

142. Žalobkyňa tiež poukazovala na to, že práva patria bdelym. Súd s uvedeným môže len súhlasiť, avšak s poukazom na to, nie je potom zrejme jej namietanie neplatnosti právnych úkonov s rozporom s dobrými mravmi alebo uvedením do omylu a tiež skutočnosť, že pri podnikaní jedného z manželov, ktorý podniká už dlhý čas (v danom prípade od roku 1992), nedošlo už skôr k zákonnému zrušeniu BSM alebo jeho zúženiu dohodou (§ 143a OZ, § 148a ods. 2 OZ). Samotným výsluchom strán sporu - žalobkyne a žalovaného v 1. rade bolo preukázané, že žalobkyňa vedela, že žalovaný v 1. rade podniká. Podnikateľ podstupuje podnikateľské riziko pri výkone svojej činnosti a je teda celkom prirodzené, že manželia za zákonom ustanovených podmienok bežne chránia majetok tým, že eliminujú dopad podnikateľského rizika na spoločný majetok v BSM jeho zrušením podľa § 148a ods. 2 OZ.

143. Pokiaľ ide o namietanú neplatnosť dotknutých právnych úkonov podľa § 49a OZ, súd má za to, že žalobkyňa nie je osoba, ktorá by v zmysle citovaného ustanovenia bola oprávnená domáhať sa relatívnej neplatnosti podľa citovaného ustanovenia. Žalobkyňa nie je tá, ktorá mala byť dotknutá uvedením do omylu. Sama sa relatívnej neplatnosti v zmysle § 49a OZ ani v listoch zo dňa 09.07.2014 nedomáhala. Relatívnej neplatnosti sa domáhala z dôvodu, že nedala na dotknuté právne úkony súhlas, pritom podľa nej išlo o právne úkony podľa § 145 ods. 1 OZ. Súd sa však ani s týmto nestotožnil. Celú argumentáciu o správnosti toho, že žalovaný v 1. rade potreboval na ručiteľský záväzok a uzatvorenie zmluvy o použití zmenky, ktorú tiež avaloval, súhlas manželky (žalobkyne) žalobkyňa oprela o Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010, o ktorom uviedla, že je všeobecne záväzný a prelomový. Pokiaľ ide o uvedené tvrdenia, súd poukazuje na to, že žalobkyňa poukázala v rámci argumentácie o všeobecnej záväznosti na nesprávne ustanovenie zákona. Súd poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky rozhoduje nálezom, ktorý predstavuje formu rozhodnutia, a to nielen vtedy, keď je tento všeobecne záväzný v prípade konania o súlade právnych predpisov (Čl. 125 Ústavy SR, § 90 zákona č. 314/2018 Z.z.), ale rozhoduje aj o individuálnych sťažnostiach osôb (Čl. 127 Ústavy SR, § 133 zákona č. 314/2018 Z.z.) kedy nález nie je všeobecne záväzný, ale rozhodnutie sa týka konkrétnej veci a konkrétnych namietaných porušení základných práv a slobôd dotknutých osôb, ako to bolo v prípade uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

144. Čo sa teda týka námietky žalobkyne, že žalovanému v 1. rade neudelila súhlas na dotknuté právne úkony v zmysle § 145 ods. 1 OZ a teda sa v zmysle § 40a OZ úspešne dovolala relatívnej neplatnosti predmetných právnych úkonov žalovaného v 1. rade, súd sa s jej argumentáciou nestotožnil a s poukazom na princíp právnej istoty rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (Čl. 2 CSP), na ktorú v plnom rozsahu odkazuje. Súd má za to, že nebola splnená

základná podmienka podľa § 145 ods. 1 OZ a to, že by žalovaný v 1. rade vybavoval veci týkajúce sa spoločných vecí manželov (žalobkyne a žalovaného v 1. rade), že by došlo k dispozícii s predmetnom BSM alebo k výkonu jeho správy. Súd mal teda za to, že k platnosti dotknutých právnych úkonov nebol potrebný súhlas žalobkyne, bez ohľadu na to, či išlo o podstatnú vec alebo nie, keďže z uvedených právnych úkonov je zaviazaný alebo oprávnený len žalovaný v 1. rade osobne. Samotné znenie citovaného ustanovenia § 145 ods. 1 OZ je jasné a zrozumiteľné, pričom veci zákon tiež definuje jasne a zrozumiteľne (§ 119 OZ).

145. Pokiaľ ide o ručenie, súd poukazuje na to, že k ručiteľskému vyhláseniu v tomto prípade došlo v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, ktorý komplexne upravuje ručenie, a teda na obchodné záväzkové vzťahy sa nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Právnou podstatou ručenia je záväzok, že ak dlžník voči veriteľovi nesplní svoj záväzok, uspokojí ho ručiteľ. Povahu ručiteľského záväzku charakterizuje jeho vzťah k hlavnému záväzku. Ručiteľský záväzok je akcesorický a subsidiárny k hlavnému záväzku, ktorý je určujúci. S poukazom na citované ustanovenie dotknutý ručiteľský záväzok žalovaného v 1. rade vo vzťahu k žalovanému v 2. rade spĺňa všetky formálne aj obsahové náležitosti a zakladá vznik ručenia a súd má za to, že na takéto ručiteľské vyhlásenie sa nevyžadoval súhlas žalobkyne - manželky žalovaného v 1. rade ako ručiteľa.

146. Pre úplnosť súd uvádza, že pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že žalovaný v 1. rade nepreukázal, že by nepodal voči žalovanému v 1. rade žalobu na plnenie, súd poukazuje na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že v konaní nebolo sporné, že na rozhodcovskom súde prebiehalo konanie o zaplatenie sumy úveru s príslušenstvom titulom ručenia, pričom zákon č. 244/2002 Z.z. jednoznačne ustanovuje, že po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom (§ 19 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z.). Ručenie je zabezpečovacím inštitútom a bez ohľadu na podmienky, ktoré si strany zmluvného vzťahu dohodli, ručiteľ si musí byť vedomý toho, že jeho ručiteľské vyhlásenie zabezpečuje pohľadávku veriteľa, a teda je reálne, a to je účelom tohto inštitútu, že v prípade neplnenia zo strany dlžníka, sa ručiteľ zaväzuje splniť záväzok dlžníka. Súd mal za preukázané z vykonaného dokazovania, že ohľadom zmluvných podmienok prebiehali medzi stranami rokovania a zmluvné podmienky boli individuálne dojednané. Pokiaľ ide o výšku pohľadávky, za ktorú žalovaný v 1. rade poskytoval ručiteľské vyhlásenie, v čase vzniku dotknutých právnych úkonov bol dokonca konateľom žalovaného v 3. rade a je nepravdepodobné, že by si nebol vedomý možných následkov takého konania. Súd mal za to, že strany si jasne, zrozumiteľne a určito dohodli zmluvné podmienky. Navyše súd poukazuje na to, že žalovaný v 1. rade sa relatívnej neplatnosti v zmysle § 49a OZ ako dotknutá osoba zo zmluvného vzťahu nedomáhal. Žalobkyňa v konaní uviedla, že žalovaný v 1. rade bol uvedený do omylu tým, že súhlasil s ručením za podmienky, že bude zriadené záložné právo H., ktoré spôsobí zánik ručenia a ktorého zriadenie bolo ale konaním žalovaného v 2. rade úmyselne zmarené. Samotná žalobkyňa pritom uviedla, že zmluvné rokovania boli vedené v duchu, že spoločným cieľom je vznik záložného práva Ukrajina. Súd poukazuje na to, že ani zmarenie ani úmysel žalovaného v 2. rade v konaní preukázané neboli. Zároveň to nemení nič na podstate inštitútu ručenia do doby splnenia takej podmienky. Naopak žalovaný v 2. rade v konaní emailovou komunikáciou a výsluchmi preukázal, že realizoval potrebné kroky za účelom zriadenia záložného práva Ukrajina a naopak vychádzajúc z vykonaného dokazovania žalovaný v 1. rade za týmto účelom neposkytol potrebnú súčinnosť. Súd aj v tejto súvislosti poukazuje na to, že podnikatelia v rámci obchodných vzťahov vstupujú do vzťahov, pri ktorých znášajú podnikateľské riziko a je pritom výsostne na ich uvážení a odbornom konaní, ako toto riziko dokážu eliminovať. Ak niekto poskytne ručiteľský záväzok, vyhlásenie, musí si byť vedomý toho, čo tento záväzok obnáša pri zohľadnení jeho všetkých možných rizík, teda aj toho, že aj keď ide len o dočasné ručenie, predsa len ide o ručenie slúžiace na zabezpečenie pohľadávky veriteľa. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že žalovaný v 1. rade bol uvedený do omylu tým, že malo dôjsť k zriadeniu záložného práva na H., súd poukazuje na to, že nie je zrejmé, o aký dôvod, že bol uvedený do omylu, toto tvrdenie opiera. Sporným v konaní totiž nebola skutočnosť, že k zriadeniu záložného práva na H. malo dôjsť. Je však bežné, že v akýchkoľvek právnych vzťahoch môže nastať situácia, že dôjde k zmareniu respektíve nenaplneniu podmienok zmluvného vzťahu. A práve z týchto dôvodov existujú inštitúty, ktoré plnia zabezpečovaciu funkciu. Čo sa týka režimu zabezpečenia plnenia z úverovej zmluvy ručením, súd poukazuje na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom upravená v § 497 OBZ, čo znamená, že ustanoveniami OBZ sa spravujú záväzkové vzťahy účastníkov bez ohľadu na ich povahu (§ 261 ods. 6 OBZ) a tiež aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona (§ 261 ods. 7 OBZ). A teda,

v danom prípade ide o ručenie, ktoré sa podriaďuje právnomu režimu Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka a už vôbec nie ustanovení týkajúcich sa spotrebiteľských vzťahov.

147. Pokiaľ ide o bianko zmenku súd pre úplnosť uvádza, že ide o neúplnú, nevyplnenú zmenku, ktorá sa stane platnou až po jej vyplnení v zmysle dojednaní zmluvných strán. Takáto zmenka predstavuje v praxi najjednoduchší spôsob ručenia pri úveroch. Jedná sa v podstate o budúcu zmenku a až po jej vyplnení sa stáva plnohodnotnou zmenkou. Súd navyše poukazuje na to, že dotknutá bianko zmenka nebola vystavená za účelom zabezpečenia spotrebiteľského úveru, ktorá by podliehala ex offio súdnej kontrole neprijateľnosti podmienok a zohľadnenia samotnej kauzy právneho vzťahu.

148. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa rozporu dotknutých právnych úkonov s dobrými mravmi, žalobkyňa v zásade namietaný rozpor s dobrými mravmi okrem všeobecných tvrdení s poukazom na to, čo vlastne dobré mravy sú, skutkovo odôvodňovala len tým, že jej manžel, žalovaný v 1. rade, ručením za obchodnú spoločnosť - žalovaného v 3. rade, prevzal na seba veľké riziko, keďže išlo o obzvlášť vysokú sumu, a to bez akejkoľvek výhody, čo je v danom prípade a za daných okolností očividne v rozpore s dobrými mravmi. Súd sa stotožnil v otázke dobrých mravov s tým, že súd je povinný skúmať, či právny úkon vzhľadom na jeho majetkový dopad nie je v rozpore s dobrými mravmi. Skúmanie tejto otázky však vždy závisí od skutkových okolností konkrétneho prípadu, ako to uviedla aj samotná žalobkyňa. V tejto súvislosti súd však poukazuje najmä na to, že v obchodných vzťahoch plní funkciu ochrany spravodlivosti ustanovenie § 265 OBZ podľa ktorého len výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

149. Pokiaľ ide o otázku týkajúcu sa premlčania, na ktorú bolo poukazované, súd len stručne uvádza, že k premlčaniu nároku žalobkyne domáhať sa určenia relatívnej neplatnosti nedošlo, keďže v danom prípade je relevantná trojročná premlčacia doba, a keďže k dotknutým právnym úkonom došlo 03.09.2012 a samotná žaloba bola podaná dňa 02.09.2014, k premlčaniu dôjsť nemohlo, keďže neuplynula zákonom ustanovená premlčacia doba (§ 100 ods. 1, § 101 OZ).

150. Najmä vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd na základe vykonaného dokazovania a na základe skutočností zistených z jeho činnosti (§ 186 CSP) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku č. I. výrokovej časti tohto rozsudku a žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

151. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
152. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

153. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne súd aj bez návrhu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). O tomto nároku súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaní mali plný úspech vo veci, súd rozhodol o ich nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výrokoch č. II. až IV. výrokovej časti tohto rozsudku. Súd žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyne v celom rozsahu, teda v rozsahu 100 %. Žalovanému v 3. rade súd nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na Čl. 17 CSP (hospodárnosť konania), keďže žalovaný v 3. rade bol počas celého konania pasívny, absolútne nečinný, teda v konaní mu žiadne trovy konania nevznikli, a preto by mu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nebolo možné žiadnu sumu priznať, a také rozhodnutie by bolo nadbytočné a nehospodárne.

154. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie /§ 355 ods. 1 CSP/. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III /§ 362 ods. 1 CSP/.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 359 CSP/.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 365 ods. 3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Ak strana sporu nesplní povinnosť uloženú jej týmto rozsudkom, druhá strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov /§ 220 ods. 1 CSP/.

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia /§ 368 CSP/.